

THE STANDARD

Bearer

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

VOLUME XXVI

April 15, 1950 — Grand Rapids, Mich.

NUMBER 14

MEDITATION

De Verrezen Heiland Verschenen Aan De Emmausgangers

“En zie, twee van hen gingen op denzelfden dag naar een vlek dat zestig stadiën van Jeruzalem was, welks naam was Emmaus. . . .”

Lucas 24:13-34.

Het hoofdthema van dien blijden dag was dit: De Heere is waarlijk opgestaan, en is van Cephass gezien!

Nu moet ge wel verstaan, dat dit niet het geval was bij de discipelen gedurende de morgenuren, en ten overstaan van sommigen, gedurende de uren van den namiddag. O neen: men bleef twijfelen, zelfs bij de blijmare van vrouwen. Er staat, dat toen de vrouwen tot de discipelen spraken van den opgestanen Heiland, hunne woorden geacht werden als ijdel geklap.

O neen. Er was twijfel. Twijfel bij de discipelen bij het verhaal der vrouwen. Twijfel bij het ledige graf. Twijfel bij Thomas.

En toch . . . er was zooiets als het glooren van hoop. Immers, zij waren vol van hem, en zij spraken over Hem.

En daarom . . . er was verschijning noodig van Jezus. En op velerlei wijze verscheen Jezus aan hen. Bij nauwkeurige lezing en vergelijking der opstandingsgeschiedenissen merken we, dat de Heere tienmalen verscheen aan Zijn discipelen.

Een er van willen we nu behandelen. Zij is de verschijning van Jezus aan de Emmausgangers. Een lieflijke geschiedenis.

Jezus verscheen aan hen.

Jezus liet Zich zien, ten slotte.

Zij waren al vroeg in den namiddag naar huis gegaan. Ook dat is teekenend. Dat hadden zij niet be-

hoeven te doen. Er was geen noodzaak die hen naar huis riep. Dat toonden ze wel bij het vallen van den avond, toen zij ijlings naar Jeruzalem terugkeerden, en dan met brandende harten!

Neen, dit heengaan was teekenend. Zij waren bitterlijk bedroefd. En ze zullen gezegd hebben: Ach, waarom zouden we hier bij elkaar blijven zitten, al treurende en weenende? (Zie: Marcus 16:10). Laat ons naar huis gaan! Alzoo spraken Kleopas en een andere discipel wiens naam niet genoemd is. En zij gingen huiswaarts.

Beide zijn discipelen van Jezus, leden van de groep die ongeveer 120 zielen telde. En beide zijn vervuld met dezelfde gedachte, zeker wel omdat zij vervuld zijn met denzelfden Geest. En beide laten duidelijk zien wat soort van gedachten in hen omgaan: hunne gelaatsdrukking is droevig. Ze zijn bedrukt en verslagen van harte.

Laat ons wat luisteren.

Ze hebben het “natuurlijk” over Jezus van Nazareth. We lezen, dat zij elkander ondervraagden.

Ik denk, dat zij het over het bange proces hadden. Herinner je je nog wel die bange uren aan het kruis? En dan die vreeselijke woorden die het volk, de soldaten en onze leiders Hem toevoegden, toen Hij daar hing aan het kruis? Was het niet verschrikkelijk?

En de ander: En dan die slagen, en dat gruwelijke spotten der soldaten?

En dan: O, en die striemen en dat gedurig druppelende bloed uit al die wonden: aan het hoofd, van den rug, uit de handen en de voeten?

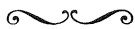
En wat nog meer? O, er was stof en te over om elkander te ondervragen. Het eene vreeselijke feit der recente geschiedenis was het andere gruwelijke feit snellijk gevolgd, totdat twee hunner het gemartelde lichaam van het kruis genomen en liefderijk neergelegd hadden in het nieuwe graf.

O, er was zooveel geschied om elkander te ondervragen. Maar alles was treurig en droevig in die geschiedenis. Het was zoo geheel anders gegaan dan zij verwacht hadden. Zij hadden verwacht, dat eindelijk

Jezus gekroond zou zijn geworden, en dat Hij Zijn volk Israel verlost zou hebben van het gehate juk der Romeinen. En aan het heerlijke Koninkrijk van David zou geen einde geweest zijn.

Ja, het was zeer noodig, dat Jezus aan hen verscheen. Zij gingen onder in smart en rouw. Wat hen het meest verwarde was dat vreeselijke kruis. Ze vonden geen ruimte voor dat kruis van Jezus!

Jezus moet Zich doen zien.

Ja, Jezus moest Zich doen zien aan dit tweetal.

Daar komt Hij al! Maar zij kenden Hem niet. Hij is een vreemdeling die "toevallig" denzelfden kant uitging als zij.

Een derde Voetganger haalt hen in.

Er staat, dat Jezus zelf bij hen kwam en met hen ging. O, dat op zichzelf is zoo schoon, dat we er van kunnen zingen. Stelt het U voor: Jezus gaat met U! Is het niet verrukkelijk?

Ja, ik weet wel, dat er bij staat, dat hunne oogen gehouden werden, dat zij Hem niet kenden, maar Hij gaat toch met hen mee! En dat is schoon. Men zingt er van in dit land: "And He walks with me, and He talks with me!" En dat is goed. Want Hij deed het. En Hij doet het. En Hij zal dat doen totdat geen maan meer schijnt. En dan zal, door Hem, de Drie-Eenige God voortgaan om met mij en met U te wandelen tot in alle eeuwigheden. Leest er maar van in de laatste verzen van II Cor. 6.

Hunne oogen werden gehouden, dat zij Hem niet kenden. Wat zou dat beteekenen?

Ik denk, dat het dit beteekent: De Heere Jezus hield hunne oogen zooals zij waren: aardsch en natuurlijk. En als onze oogen blijven zooals zij natuurlijkerwijze zijn, dan hebben wij geen oog voor de geestelijke verschijningen van het komende Koninkrijk. Ze zagen eenvoudig een man van gelijke beweging als zijzelf waren. Zij zagen niets "vreemds" aan Hem.

Weest nu heel stil, want die vreemde Man spreekt hen toe: "Wat redenen zijn dit, die gij wandelende onder elkander verhandelt, en waarom ziet gij droevig?" Wat moeten wij van deze vraag denken?

Wist Jezus niet waarover zij spraken? O zeker.

Wist Jezus niet waarom zij droevig waren? Gewis.

Waarom dan dit vragen naar den bekenden weg? Dat is Goddelijke wijsheid.

De Heere wil, dat zij al de droefheid en al de ellende die hen vervult uitspreken. Het was alles verkeerd wat hen bezielde. Ze hadden het geheel en al mis. En al dat misverstand en al die dwaasheid die hen bezielt moet er uit. En daarom vraagt Jezus. Hij wist alles, maar Hij wil, dat zij uiting geven zullen aan al die donkerheid en duisternis. Hij is de groote Pedagoog. Dit is wijze opvoedkunde des hemels. We kunnen er van leeren.

En dan komt er een onbeleefd antwoord van Kleopas: Zijt gij alléén een vreemdeling in Jeruzalem, en weet niet de dingen die deze dagen daarin geschied zijn? Ja, dat is ongeduldig spreken, en ook onbeleefd. Men moet zijn fatsoen bewaren, en dan vooral tegenover een vriendelijk mensch die meewarend ondervraagt naar de reden van de droefheid die spreekt uit ons gelaat en onze woorden. Zij hadden Jezus niet zoo mogen behandelen.

Vele dingen blijken uit dit norsche antwoord.

Op alle kan ik niet letten.

Maar op één ding moet ik U opmerkzaam maken: er was maar één ding, dat belangrijk was voor dit tweetal, en dat was de zaak van Jezus Christus. Ik stem toe, dat dit tweetal niets verstond van Jezus' Persoon. Ik geef U toe, dat zij blind waren voor Gods weg en werk: ze waren geestelijk blind als mollen. Maar ze bewijzen ook, dat ze vol waren, berstens toe vol van de liefde Gods. Ze hadden belangstelling alleen voor Jezus en Jezus' woord en werk. En dat is lieflijk. Ik denk, dat hun droefheid opkwam uit de opzoekende liefde van Jezus. En Hij kwam tot dit treurende tweetal om Zijn werk te voltooien.

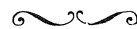
Mag ik hier een praktische vraag inlasschen? Zij is deze: Zij gij vol van Jezus? Is Hij het belangrijkste onderwerp van Uw hart en gesprek? Dat is het mooie van die twee mannen. En het heeft groote waarde bij God. Want het is Zijn Eigen werk.

En daarom houdt Jezus vol. Hij laat Zich niet afschrikken door hun onbeleefde antwoord. Hij houdt vol en zegt: "Welke?" Wat zijn dan die belangrijke dingen die U zoo vervullen, en die, volgens U beiden, in Jeruzalem geschied zijn?

Het geheele hart moet op tafel. Kom aan, vertel Mij alles wat U vervult!

Wel, het ijs is gebroken. En daar komt een stortvloed van woorden en klachten. O, dat Kruis, vreemdeling! Dat bange kruis!

Was het niet zeer noodzakelijk, dat Jezus verscheen?

Jezus houdt aan. Hij wil alles weten.

En dan komt die woordenvloed van al hun smart.

Zij vertellen Hem alles. Juist wat Jezus op het oog had. Het hart moet geledigd van het verkeerde zien en denken en besluiten. Want ze hebben het mis over de geheele linie.

Maar Jezus is geduldig. Hij zal luisteren tot de geheele bange geschiedenis verteld is.

Het laatste woord is gesproken. De laatste zucht, al vertellende, is geslaakt. En verwachtend, vragend, staren zij dien vreemden Man aan. Wat is daarop Uw antwoord O Vreemdeling?

En dan als een donderslag komt een antwoord, dat zij niet verwacht hadden.

O gij dwazen!

En: gij tragen van hart in het gelooven!

Gij hebt ten Uwer gerieve Mozes, al de Profeten en de Schriften!

En ge zijt niet alleen ongeloovig, maar ook nog dwaas. Ge gelooft de Heilige Schriftuur niet, maar ge hebt die ook nog verkeerd verklaard. Een dwaas is iemand die het werkmateriaal verkeerd gebruikt. Wie neemt nu een mes om zijn haar uit te kammen? Wie gaat de trappen af om de bovenste verdieping te bereiken?

Want zoo stonden de zaken. "Israel heeft geen kennis, Mijn volk verstaat niet." Jesaja 1:3b.

Waren zij niet dwaas en ongeloovig?

Let op dit: zij hoopten dat Jezus Israel verlossen zou. Zij hadden gehoopt, dat Jezus de beloofde Messias was. Welnu, ze hadden gehoord, dat het graf ledig was. De vrouwen hadden hun een hemelsche boodschap gegeven, dat Jezus leefde. En nog geloofden zij niet. Is dat niet dwaas en ongeloovig?

En toch, met al hun dwaasheid en ongeloof was hun hart vol van liefde voor Jezus, want ze besluiten met dit veelzeggende woord: "maar Hem zagen zij niet!" O, ze hadden slechts één hartvervullend verlangen: ze wilden Jezus weer hebben. Ze hadden drie jaren naar Hem geluisterd. Ze hadden Hem gadeslagen en Goddelijke werken gezien. Ze hadden Hem liefgekreken. En dat klinkt goed. Dat toont wat soort van menschen zij waren. Menschen die vlak bij Jezus zijn en voor een betrekkelijk langen tijd dagelijks met Hem omgaan, en Hem dan beminnen, bewijzen, dat zij het GOEDE bezitten. Want al wat Jezus gedaan had was God Almachtig verklaren. Dat had Hij immers tot Filippus gezegd? Die Hij gezien heeft, heeft den Vader gezien?

Ja, het is zeer duidelijk: ze waren verkeerd in hun beschouwingen. Zij waren traag om te gelooven. Ze waren zelfs dwazen in hun behandeling van het werkmateriaal, maar met dit alles waren zij liefhebbers van Jezus en van God. Dat staat vast als een paal boven water.

Maar verschijning van Jezus was noodig. En ze zullen het ook hebben.

Eigenaardig, dat Jezus niet zegt tot hen: Ziet op Mij! Ik ben Uw Jezus! Ik ben opgestaan van de dooden! Lacht en springt op van vreugde want Ik leef tot in der eeuwigheid!

En waarom niet?

Omdat alles vastzit aan de Heilige Schriften. Aan de beloften Gods. En aan het Goddelijk MOETEN. Ze worden door Jezus naar God verwezen. En God had Zich geopenbaard in de Heilige Schriftuur.

En dan gaat de beste Prediker de heerlijkste preek preeken die ooit gepreekt is.

Zijn gehoor? Slechts twee mannen. Maar die twee mannen zijn later gaan spreken. En hunne

sprake is tot ons doorgedrongen, en zij spreken nog, ook nadat zij gestorven zijn.

Weet ge welken tekst deze Prediker koos? Het geheele Oude Testament.

Ik heb wel eens hooren klagen over dominies. Dan zeide men: hij gaat van Genesis tot Openbaring! Waarom houdt de kerel zich niet aan zijn tekst?

Jezus had een langen tekst dezen achtermiddag. Hij begint bij Mozes. Hij is ordelijk in de behandeling van Zijn stof. Gij gaat voort door hen te wijzen op de Profeten: Hij slaat er niet één over. En Hij besluit met de Schriften. Ge vindt die verdeeling in het Oude Testament.

Vraagt ge mij naar het Thema?

Het is dit: Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzoo in Zijne heerlijkheid ingaan?

En dan komt de preek.

Ik kan het niet helpen; ik denk bij het lezen van dit Thema: wat zou ik die preek gaarne gehoord hebben! Misschien ben ik ook dwaas in dit zeggen.

In elk geval, Jezus heeft een aandachtig gehoor. Hunne harten waren brandende in hen. Ik kan het verstaan. Mijn hart brandt bij het lezen van de dierbare woorden van deze geschiedenis.

Dat Goddelijk MOETEN van al het lijden tot groote heerlijkheid! Hoe vaak heb ik er niet op mogen wijzen. Ja, er ligt een Goddelijk moeten achter dat Kruis. Zij wisten geen raad met dit kruis. Welnu, dat kruis is centraal gesteld in het groote plan van God.

Laat ons eens zien.

Jezus moest aan dat kruis, want Gods deugden van gerechtigheid, heiligheid en waarheid, door ons gekrenkt, moeten genoeg gedaan worden. Hij moet alles recht maken wat wij verdrongen hebben. En dat is heerlijkheid.

Hij moet aan het kruis want menschen, de menschen van Gods welbehagen, moeten gered, verlost, gezaligd worden. En dat is ook heerlijk.

Hij moet aan het kruis, want Hij moet een loon verdienen, voor Zichzelf. Hij verdraagt het kruis en veracht des schande, want Hij zag de vreugde die Hem voorgesteld was. En dat is ook heerlijkheid. Een naam die heerlijker is dan alle andere namen in het grootsche, eindelijke, eeuwige heelal.

En, eindelijk, en ook het meest belangrijke: Hij moest aan het kruis, want God wil al Zijn groote deugden van liefde, genade en ontzaglijk ontfermen openbaren in dien Gekruiste: het komende, vernieuwde heelal zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheid!

Ziet ge het nu, Kleopas? Neen, Ik moet verder!

O, vreemdeling, blijf bij ons! En Hij wordt door hen overwonnen! Hij blijft, breekt het brood, zegent het en zij zien Hem!

En met brandende harten gaan ze naar Jeruzalem, en uiteindelijk naar den hemel, daarboven bij God!

G. Vos.

The Standard Bearer

Semi-Monthly, except Monthly in July and August

Published By

The Reformed Free Publishing Association

Box 124, Sta. C., Grand Rapids, Mich.

EDITOR: — Rev. H. Hoeksema.

Contributing Editors: — Rev. G. M. Ophoff, Rev. G. Vos, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman, Rev. H. De Wolf, Rev. B. Kok, Rev. J. D. De Jong, Rev. A. Petter, Rev. C. Hanko, Rev. L. Vermeer, Rev. G. Lubbers, Rev. M. Gritters, Rev. J. A. Heys, Rev. W. Hofman.

Communications relative to contents should be addressed to REV. H. HOEKSEMA, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Michigan.

Communications relative to subscription should be addressed to MR. J. BOUWMAN, 1131 Sigsbee St., S.E., Grand Rapids 6, Mich. Announcements and Obituaries must be mailed to the above address and will be published at a fee of \$1.00 for each notice.

Renewals:—Unless a definite request for discontinuance is received, it is assumed that the subscriber wishes his subscription to continue without the formality of a renewal order.

Entered as Second Class Mail at Grand Rapids, Michigan.

(Subscription Price \$2.50 per year)

C O N T E N T S

MEDITATION—

- De Verrezen Heiland Verschenen Aan De Emmaus-
gangers313
Rev. G. Vos

EDITORIALS—

- As To Conditions316
O, Die Leer Van Ds. Hoeksema!318
Rev. H. Hoeksema

THE TRIPLE KNOWLEDGE—

- An Exposition of The Heidelberg Catechism323
Rev. H. Hoeksema
Of Books326
Rev. H. Hoeksema

OUR DOCTRINE—

- The Counsel Of God (9)—cont.326
Rev. H. Veldman
More Questions For Professor Schilder328
Rev. G. M. Ophoff

FROM HOLY WRIT—

- Exposition Of Ephesians 2:4-10331
Rev. Geo. C. Lubbers

PERISCOPE—

- Home Mission News333
Rev. W. Hofman
Ingezonden335
Mr. J. Koster
-
-

EDITORIALS

As To Conditions

We must still call attention to the very last part of Canons III, IV, 12.

There we read: "Whereupon the will thus renewed, is not only actuated and influenced by God, but in consequence of this influence, becomes itself active. Wherefore also, man is himself rightly said to believe and repent, by virtue of that grace received."

Now the meaning of this is plain.

The article had first emphasized that the grace of regeneration is absolutely sovereign and unconditional. Let us quote that part of the article once again: "And this is the regeneration so highly celebrated in Scripture, and denominated a new creation: a resurrection from the dead, a making alive, which God works in us without our aid. But this is in no wise effected merely by the external preaching of the gospel, by moral suasion, or such a mode of operation, that after God has performed his part, it still remains in the power of man to be regenerated or not, to be converted, or to continue unconverted; but it is evidently a supernatural work, most powerful, and at the same time most delightful, astonishing, mysterious, and ineffable; not inferior in efficacy to creation, or the resurrection from the dead, as the Scripture inspired by the author of this work declares; so that all in whose heart God works in this marvellous manner, are certainly, infallibly, and effectually regenerated, and do actually believe."

Now, what is the idea of a condition (*voorwaarde, beding*)? Whatever else it may mean, it certainly denotes something that must be fulfilled prior to something else. If I say, "I will take my car to Chatham on condition that the weather is favorable," the condition of favorable weather must be fulfilled before I take my car to Chatham. The latter is contingent upon the former. If I say to someone, "I will lend you a thousand dollars on condition that you pay me back within three months," then in the mind of him that promises the thousand dollars the three months' term must be fulfilled prior to the lending. It is a conditional promise, for a condition is something demanded or required as a prerequisite to the granting or performance of something else. It is something that must exist if something else is to take place; and that something else is contingent on the condition. Even if you understand condition in the sense of "each of the concurring antecedent circumstances viewed as contributing causes of the phenomenon" (*New English Dictionary*, James H. Murray), the condition is still

antecedent to that which is contingent upon it. Thus, for instance, I may say, "The air I breathe is the condition of my life; it is not its cause." Even then, the air is prior to my breathing and therefore to my life. The same thing is true of the Dutch *voorwaarde* or *beding*. Also a *voorwaarde* is antecedent, is prior to that which is contingent upon it.

Now let us apply this idea of condition to the work of salvation all along the entire line to ascertain whether in the Reformed conception of salvation there is really any room for the concept *condition*. The question is simply: Is along the entire line of salvation and its application to man the latter first, or is God always and unconditionally first as the Author of our salvation?

As we have shown, as far as the confessions are concerned, in Canons III, IV, 12, in the work of regeneration God is absolutely first. God regenerates, and man lives. God's work of regeneration is therefore as absolutely unconditional as the work of creation or of the resurrection from the dead. No more than Adam could fulfill any conditions prior to his being created from the dust of the ground and God's breathing into his nostrils the breath of life, no more than the dead can fulfill any conditions prior to their being raised from the dead, no more can the unregenerated sinner fulfill any conditions, conditions which he must comply with before and in order to receive the calling unto life. Also in the calling God is absolutely first. But the latter is prior to the former. God is first in the calling, and man obeys the calling as the fruit of the work of God in him.

Nor are there any conditions which man must fulfill prior to the gift of faith or to the activity of faith. This is very plainly expressed in the last part of Art. 12 of Canons III, IV: "Whereupon the will thus renewed, is not only actuated and influenced by God, but in consequence of this influence, becomes itself active. Wherefore also, man is himself rightly said to believe and repent, by virtue of that grace received." God, therefore, by His grace not only gives the gift of faith as it is implanted in the moment of regeneration, but He also gives actual belief. And therefore, as the article states, "man is himself rightly said to believe," as the fruit of God's influence upon him. But there are no antecedent conditions which man must fulfill in order to receive that faith or the gift of active belief. God causes him to become an active believer, and that, too, unconditionally. And by faith he performs the act of repentance. And even that act of repentance is a gift of God to him and is certainly not a condition which he must fulfill in order to receive salvation.

Now the question is: can it be said that faith and repentance are themselves conditions? But we ask: conditions unto what? Certainly not unto salvation in any sense of the word. For by faith the sinner is

implanted into Christ, into His death and resurrection, and therefore he has salvation. By faith he possesses Christ and all his benefits. He cannot be said to be justified on condition of faith. For, in the first place, all the elect are justified eternally in the everlasting counsel of God. And besides, they are justified more than 1900 years ago by the death and resurrection of Jesus Christ. In that death God forever reconciled the world unto Himself, not imputing their trespasses unto them. And for that reconciliation there certainly were no conditions whatsoever. Unless, therefore, you want to accept the Arminian view that Christ died for all men, head for head and soul for soul, but that it depends upon man whether or not he will be benefited by that death, we must maintain that all the elect were justified by the death and resurrection of our Lord Jesus Christ once and forever and unconditionally. But also subjectively they are not justified on condition of faith, but, according to the Scriptures, out of faith. Faith is simply the God-given means whereby a sinner is ingrafted into Christ and is justified before God. Nor can it be said that the believer is sanctified on condition of faith. For also his sanctification is objectively realized in Christ and is subjectively given unto him in the moment of regeneration, and called into conscious activity through the efficacious calling of the Holy Spirit, so that now by faith he is also sanctified. Nor can it even be said that faith is a condition unto perseverance, although it is, of course, true that by faith the Christian perseveres. But even before he perseveres by faith, God preserves him and keeps him unto the end, that he may obtain the inheritance incorruptible and undefiled and that fadeth not away. In other words, never is any work or act of man prior to the work of God; but always the work of God is first. And by virtue of the work of God in him can the sinner become active.

Does this mean, then, that man in the work of salvation is "a stock and a block"? By no means. He is and remains a responsible, rational, moral creature. And in the work of salvation God never violates his rational, moral nature. Rather must we say that through the work of grace man becomes responsible in the highest sense of the word. Not, indeed, responsible for what God does, but freely responsible for the new obedience unto which he is called. Just because God works within him to will and to do of His good pleasure, he heeds the admonition to work out his own salvation with fear and trembling. Phil. 2:12, 13. Just because he has the glorious promises of God that He will dwell in them and walk in them and will be their God and they shall be His people, they cleanse themselves from all filthiness of the flesh and spirit, perfecting holiness in the fear of God. 2 Cor. 7:1. God regenerates them, and they live. God calls them, and they come. God gives them faith, and

they believe. God justifies them, and they are righteous. God sanctifies them, and they walk in a new and holy life. God preserves them, and they persevere even unto the end. And all this work of God is without condition. That is the relation between the work of God and our work, as it is expressed in Art. 12 of Canons III, IV, the end of which we quote once more: "Whereupon the will thus renewed, is not only actuated and influenced by God, but in consequence of this influence, becomes itself active. Wherefore also, man is himself rightly said to believe and repent, by virtue of that grace received." By faith, through faith, and in the way of faith we are saved, but never on condition of faith.

The same truth as to the relation between God's part and our part in the covenant of God is expressed in the 64th question and answer of the Heidelberg Catechism: "But doth not this doctrine make men careless and profane? By no means: for it is impossible that those, who are implanted into Christ by a true faith, should not bring forth fruits of thankfulness." It is true that the Catechism in this connection speaks only of the grace of justification. But what is true of the work of justification applies to the entire application of salvation to the sinner. The question may be asked and is principally asked by the Heidelberg Catechism whether the fact that God accomplishes all our salvation unconditionally does not render men careless and profane, so that they say, "Let us sin, that grace may abound." But to this question the Heidelberg Catechism answers that this attitude on the part of the Christian is unthinkable and impossible, because believers are implanted into Christ by a true faith. A careless and profane Christian is an impossibility. He is saved by grace. And that means that Christ dwells in him, and he is implanted into Christ. And therefore, as rational and moral creatures that are delivered from the bondage and dominion of sin, they must bring forth fruits of thankfulness.

And this is also the teaching of our Baptism Form concerning God's part and our part (not parties) in God's eternal covenant. For according to that Baptism Form "when we are baptized in the name of the Father, God the Father witnesseth and sealeth unto us, that he doth make an eternal covenant of grace with us, and adopts us for his children and heirs, and therefore will provide us with every good thing, and avert all evil or turn it to our profit. And when we are baptized in the name of the Son, the Son sealeth unto us, that he doth wash us in his blood from all our sins, incorporating us into the fellowship of his death and resurrection, so that we are freed from all our sins, and accounted righteous before God. In like manner, when we are baptized in the name of the Holy Ghost, the Holy Ghost assures us, by this holy sacrament, that he will dwell in us, and sanctify us to be

members of Christ, applying unto us, that which we have in Christ namely, the washing away of our sins, and the daily renewing of our lives, till we shall finally be presented without spot or wrinkle among the assembly of the elect in life eternal."

That is God's part of the covenant. And that part He performs sovereignly and absolutely unconditionally.

And on the basis of God's part, and as the fruit of the establishment of His covenant with us in Jesus Christ our Lord, and the application of salvation to us by the Spirit of Christ, our part follows, namely: that we "are by God through baptism admonished of, and obliged unto new obedience, namely, that we cleave to this one God, Father, Son and Holy Ghost; that we trust in him, and love him with all our hearts, with all our souls, with all our mind, and with all our strength; that we forsake the world, crucify our old nature, and walk in a new and holy life."

Such is our part. And that part we assume not as a condition unto salvation, but with joy and gratitude of heart because of the salvation of which God has made us partakers in Jesus Christ our Lord.

H. H.

O, Die Leer Van Ds. Hoeksema!

Ik kreeg inzage van een langen zendbrief van Ds. D. van Dijk van Groningen aan de immigranten in Canada, een brief, die naar ik vernam, ook in Nederland verspreid werd.

Met dezen brief ben ik zeer blij. In de eerste plaats, omdat hij aantoonst, dat de Vrijgemaakten in Nederland er wel degelijk een bepaalde verbondsbeschouwing op na houden, een verbondsbeschouwing, die althans naar Ds. Van Dijk zoo bindend is, dat naar zijn advies de immigranten zich niet moeten aansluiten bij de Prot. Ref. Churches. Hij schrijft immers: "Gij kunt, als men u toelaat, als gast avondmaal vieren in de Prot. Ref. Church. Maar als men van u vraagt instemming met de leer van Ds. Hoeksema voor toelating als lid, SLUIT U DAN NIET AAN." In de tweede plaats, ben ik ook blij met dezen brief, omdat hij aantoonst hoe ver deze verbondsbeschouwing, althans die van Ds. van Dijk, staat van de onze, en hoe juist mijn advies is, dat men namelijk de immigranten in Canada eerst grondig zal onderwijzen in onze verbondsbeschouwing, voordat men hen tot een gemeente organiseert. Want de verbondsbeschouwing van Ds. van Dijk is, zooals voor ieder, die Hollandsch kan lezen, duidelijk zal zijn uit zijn brief, eenvoudig de beschouwing van Prof. Heyns, die wij in 1924 hebben verworpen. Ds. Van Dijk gelooft in gemeene gratie, althans op het terrein van en binnen den kring des verbonds.

Ds. van Dijk verdeelt het eerste gedeelte van zijn brief in vier genummerde paragrafen, die ik gemaks-halve stuk voor stuk zal aanhalen en beantwoorden.

Hier volgt de brief.

“Groningen, Januari 1950

“Beste Broeders en Zusters,

“Vanuit Amerika en Canada ontvang ik zoo nu en dan brieven, waarin wordt geschreven over de moeilijkheden inzake aansluiting bij een kerkformatie en inzonderheid over de Prot. Ref. Church en de leer van Ds. Hoeksema.

“Ik meen goed te doen mijn meening over deze zaak, zooals ik die aan een van deze broeders schreef, ook aan u mee te delen; mogelijk kan ze u dienen bij de beantwoording van de vraag ‘Waar en hoe kan ik mij voegen bij de ware kerk?’

“De Heere zegene u ook in uw arbeid voor de reformatie der kerk waar Hij u ook stelde.

“Uw oud-predikant

D. van Dijk.”

“1. Ds. Hoeksema zegt: ‘God schenkt en verzegelt de volle heilsbelofte niet aan alle gedoopten, maar alleen aan de uitverkorenen.’

“Ik antwoord hierop: Dit is tegen de Schrift en de Belijdenis. Als de Heere zegt in Gen. 17:7, ‘Ik ben uw God en de God van uw zaad,’ maakt de Heere geen enkele uitzondering en de besnijdenis is voor alle kinderen Abrahams het zegel op die belofte. Als Petrus zegt in Hand. 2:39: ‘Want u komt de belofte toe en uwen kinderen’, maakt hij daarbij geen enkele uitzondering. Als Paulus zegt in I Kor. 7:14: ‘Maar nu zijn uwe kinderen heilig’, maakt hij geen uitzondering.

“Paulus zegt in Rom. 9:4 uitdrukkelijk, dat de verbonden en de beloftenissen ook waren van de Joden, die in ongeloof den Christus hadden verworpen. Zondag 27 zegt, dat aan de kinderen de afwassching der zonden en de Heilige Geest, die het geloof werkt, niet minder dan volwassenen toegezegd wordt.

“Ds. Hoeksema maakt van deze uitspraken van Schrift en Belijdenis, dat hier bedoeld wordt, dat de Heere in onze kinderen Zijn verbond voortzet, dat de Heere Zijn uitverkorenen onder onze kinderen heeft en dat de belofte alleen voor die uitverkorenen geldt. Maar zoo staat het nergens in den Bijbel.

“Zeker, in Rom. 9 staat wel, dat het Gods bedoeling was **DE BELOFTE TE VERVULLEN IN DE UITVERKOREN KINDEREN**; dat was Zijn souverain recht.

“Maar dat de anderen zijn verloren gegaan kwam niet hiervan, dat zij nu de belofte niet hadden, **MAAR DOORDAT ZIJ DE BELOFTE HADDEN VERWORPEN**. Nog eens: natuurlijk blijft God vrij om binnen het verbond de belofte in vervulling te doen gaan en bij den ander niet. Maar dat neemt niet weg, dat de belofte aan **ALLEN** gegeven is; of, nog sterker gezegd,

God geeft aan **ALLE** bondelingen het heil des verbonds in de belofte. Als dus Ds. Hoeksema zegt, dat het eenvoudig niet waar is, dat God iets belooft aan alle gedoopten, dan dwaalt hij.”

Antwoord.

Toch dwaal ik niet, maar dwaalt Ds. van Dijk, en dat wel in een zeer bedenkelijke richting. Niet, ik, maar hij verkracht Schrift en Belijdenis. Ik zal nu maar niet logisch redeneeren, want daarvan moet Ds. van Dijk niets hebben. Ik zou dat anders wel kunnen, en ook op grond van de fundamentele Schriftuurlijke gedachte dat God waarachtig is. En op grond van deze Schriftuurlijke waarheid behoud ik het recht om logisch als volgt te redeneeren: 1) De waarachtige God doet altijd wat Hij belooft. 2) Hij vervult de belofte de Geestes en de belofte van het geloof in Christus alleen in de uitverkorenen. 3) Hij doet die belofte des Geestes en des geloofs dus niet aan allen, maar aan de uitverkorenen alleen. Laat Ds. van Dijk nu eens trachten deze redeneering, die geheel en al op de Schrift gegrond is, te weerleggen. Hij zal dat niet kunnen doen. Maar, zooals ik zeg, Ds. van Dijk moet van logische redeneering, ook al is die op de Schrift gegrond, niets hebben. Daarom zal ik mij maar aansluiten bij hetgeen hij zelf zegt in bovengenoemde paragraaf.

Ds. van Dijk zegt dat de Heere geen enkele uitzondering maakt op het zaad Abrahams genoemd in Gen. 17:7. Ik zeg op grond van de Heilige Schrift: de Heere maakt wel een uitzondering op het zaad Abrahams, en dat wel in dien zijn, dat het duidelijk blijft dat niet allen de belofte hebben. Want wij lezen in Rom. 9:8: “Dat is, niet de kinderen des vleesches, die zijn kinderen Gods, maar de kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend.” Ds. van Dijk dwaalt, en niet ik. En hij ontkent de Schrift, als hij zegt dat de Heere op het zaad Abrahams geen uitzondering maakt. Want Rom. 9:8 heeft juist het oog op het zaad Abrahams, dat in Gen. 17:7 genoemd wordt. Ds. van Dijk zegt dat ook Petrus in Handeling 2:39 geen enkele uitzondering maakt, als hij zegt, “Want u komt de belofte toe en uwen kinderen.” Maar ik zeg dat Petrus in denzelfden tekst een zeer duidelijke uitzondering maakt, als hij aan het einde van dat vers zegt: “zoo-velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.” Als de Heere, onze God, roept, dan doet Hij dat krachtadig. En de krachtadige roeping is alleen voor de uitverkorenen. Ds. van Dijk, en niet ik, dwaalt, als hij zegt dat de Heere Zelf geen uitzondering maakt in degenen aan wie de belofte toekomt. Ds. van Dijk zegt, dat ook op de uitdrukking in I Kor. 7:14 geen uitzondering gemaakt wordt. Maar ik zeg, dat als ik zeg, dat als Ds. van Dijk het woord *heilig* in deze tekst wil opvatten in den Schriftuurlijken zin des woords, zooals het “geheilgd in Christus Jezus” in de

eerste doopsvraag, dan leert heel de Schrift dat alleen de uitverkorenen geheiligd worden en heilig zijn in Christus Jezus. En als Ds. van Dijk door het woord *heilig* in I Kor. 7:14 alleen een zekere uitwendige afzondering van de wereld meent te zien, dan geef ik hem die tekst cadeau. Ds. van Dijk zegt dat de verbonden en beloftenissen in Rom. 9:4 genoemd waren van de Joden, die in ongelooft den Christus hadden verworpen. Dit is dubbelzinnig. Want het is metterdaad mogelijk dat er onder de Joden ten tijde van Christus uitverkorenen waren, die eerst den Christus hadden verworpen, maar die later tot bekeering kwamen. Maar als Ds. van Dijk bedoelt dat alle Israëlieten, uitverkorenen en verworpenen, de verbonden en de beloftenissen hadden, dan ontken ik dat op grond van wat hetzelfde hoofdstuk verder leert. Want die zijn niet allen Israel, die uit Israel zijn; en niet de kinderen des vleesch, maar de kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend. De fout van Ds. van Dijk is, dat hij zich blind staart op enkele losse teksten, die hij niet wil verklaren in het licht van heel de Heilige Schrift. Naar dat systeem van Schriftverklaring kan ik heel gemakkelijk bewijzen, dat God wil dat alle menschen zalig worden, dat Christus voor allen gestorven is, en dat het aan den mensch ligt om Christus aan te nemen of te verwerpen. Dat is natuurlijk Arminiaansch en Pelagiaansch. Maar de wijze waarop Ds. van Dijk de Schrift aanhaalt ligt op dezelfde lijn.

Ook over Zondag 27 en Vr. en Antw. 74, aangaande den doop der kleine kinderen, zal ik niet zelf redeneeren, ofschoon ik uit te Catechismus zelf zeer duidelijk bewijzen kan dat niet *alle* kinderen bedoeld zijn. Maar laat me liever aanhalen uit het Schatboek van Ursinus, een der opstellers van de Heidelbergsche Catechismus zelf. Hij schrijft ter verklaring van Vr. en Antw. 74 als volgt: "Wie deze getuigenissen der Schrift nauwgezet overweegt, zal inzien hoe het niet slechts een vergunning maar ook een plicht is den doop aan de kleine kinderen te verleenen. Zij zijn immers heilig, de belofte is hun gedaan dat hunner het koninkrijk Gods is, God betuigt dat Hij ook hun God is, wat Hij toch gewis van de goddeloozen niet is." Goddelooze kinderen zijn kinderen, die geen genade hebben. Volgens Ursinus hebben de kleine kinderen der geloovigen dus wel genade en zijn ze dus uitverkoren. Dat dit niet alle kinderen beteekent is duidelijk. Doch er is meer. Ursinus schrijft ook ter verklaring van dezelfde vraag en antwoord: "Om den doop te gebruiken wordt het geloof vereischt, n.l., bij volwassenen een dadelijk geloof, bij kinderen een geloof in neiging aanwezig. Zuiver opgesteld moet de stelling dan alzoo luiden: Wie niet gelooft, ;.l., in het geheel niet, noch door belijdenis, noch door neiging, moet niet gedoopt worden. De kleine kinderen der geloovigen gelooven evenwel door neiging." En een beetje verder schrijft hij: "Het geloof is bij de kleine kinderen in kiem (potentie) en in neiging

aanwezig, al zij het niet in werking zooals bij de volwassenen. Even als de kleine kinderen der goddeloozen geen werkelijke goddeloosheid, maar een neiging tot goddeloosheid hebben; zoo hebben ook de kinderen der vromen geen werkelijke vroomheid, maar een neiging tot vroomheid; niet van nature voor zeker, maar uit de genade des verbonds. Ook de kleine kinderen hebben den Heiligen Geest en worden door dezen wedergeboren overeenkomstig hun leeftijd, even als Johannes reeds in den moederschoot met den Heiligen Geest vervuld was en er van Jeremia staat: 'Eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb ik u geheiligd.' Jer. 1:5. Bezitten de kinderen den Heiligen Geest, zoo werkt Hij ook in hen de wedergeboorte, de goede neigingen, de nieuwe bewegingen en al het andere, dat voor hen ter zaligheid noodwendig is; of voor zeker Hij neemt de plaats van deze alle in en is hun voor den doop genoegzaam." Nu kan men met Ursinus verschillen over zijn voorstelling dat het aanwezige geloof een grond is voor den doop der kleine kinderen. Ik voor mij houd mij liever aan de stelling dat de doop moet bediend worden aan de kleine kinderen der gemeente omdat God Zijn verbond laat loopen in de lijn der opeenvolgende geslachten. Maar dat neemt niet weg dat Ds. van Dijk's verklaring van Vr. en Antw. 74, namelijk, dat *al* de kinderen der geloovigen "door Christus bloed de verlossing van de zonden en de Heilige Geest, die het geloof werkt, niet minder dan den volwassenen toegezegd wordt" in strijd is met de bedoeling der oorspronkelijke opstellers van den Heidelbergschen Catechismus. Naar de verklaring van Ursinus kunnen niet al de kinderen die onder het verbond geboren zijn bedoeld wezen, maar alleen het zaad der belofte, de uitverkorenen. En hoe zal toch Ds. van Dijk eerlijk het dankgebed na den doop kunnen bidden, tenzij hij aanneemt dat in dat dankgebed de geloovige gemeente bidt en dankt voor haar geestelijk zaad? Hoe zal hij toch voor alle kinderen der geloovigen, die gedoopt worden, hoofd voor hoofd, kunnen danken "dat Gij ons en onzen kinderen, door het bloed van Uwen lieven Zoon Jezus Christus, alle onze zonden vergeven, en ons door Uwen Heiligen Geest tot lidmaten van Uwen eeniggeborenen Zoon, en alzoo tot Uwe kinderen aangenomen hebt, en ons dit met den Heiligen Doop bezegelt en bekrachtigt"? Deze duidelijke en krachtige woorden kan Ds. van Dijk onmogelijk nazeggen als een eerlijk man, indien hij met "onzen kinderen" niet het geestelijk zaad, het zaad der belofte, maar alle kinderen die van geloovige ouders geboren worden op het oog heeft. Daarom zeg ik nog eens weer; en dat met allen nadruk en op grond van Schrift en Belijdenis beide: niet ik dwaal, maar Ds. van Dijk dwaalt, en dat in zeer bedenkelijke richting.

Ds. van Dijk vervolgt als volgt:

"2. Ds. Hoeksema zegt, dat de doop beteekent en

verzegelt de rechtvaardigheid des geloofs. Ik antwoord: dat is waar, als men daarmee bedoelt, dat de doop beteekent en verzegelt, dat God mij IN DE BELOFTE de rechtvaardigheid des geloofs geeft.

“Maar het is niet waar zooals Ds. Hoeksema het bedoelt, dat de doop namelijk verzegelt, dat de doopeling de rechtvaardigheid DEELACHTIG IS. Indien dat zoo was zou de doop bij allen, die ofschoon ze gedoopt zijn, de rechtvaardigheid nooit deelachtig worden, geen echte, waarachtige doop zijn.”

Antwoord:

Hier verdraait en verkracht Ds. van Dijk weer de Heilige Schrift. Want hij moet niet vergeten dat als ik zeg dat de doop een zegel is van de rechtvaardigheid des geloofs, ik een puur Schriftuurlijke uitdrukking bezig, de uitdrukking namelijk, die gevonden wordt in Rom. 4:11. Het verband wijst terug naar Gen. 15:6, waar we lezen: “En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.” Nu zegt vs. 11 dat Abraham het teeken der besnijdenis ontvangen heeft tot een zegel der rechtvaardigheid des geloofs. Is dat nu hetzelfde als wat Ds. van Dijk beweert, namelijk, “dat God mij IN DE BELOFTE de rechtvaardigheid des geloofs geeft”? (*Belofte* hier genomen in den van Dijkianschen zin, natuurlijk.) Natuurlijk niet: Abraham had het geloof. Hij geloofde God. En dat werkelijke geloof werd hem toegerekend als rechtvaardigheid. Ergo, dat God het werkelijke geloof tot rechtvaardigheid rekent wordt bezegeld in de besnijdenis, en dus ook in den doop. Nu moet Ds. van Dijk maar uitmaken of dan de doop bij de ongelooften geen werkelijke doop is. Ik heb het daar niet over. Ik wil er alleen maar op wijzen dat Ds. van Dijk de Schrift in Rom. 4 verdraait.

Ds. van Dijk vervolgt:

“3. Ds. Hoeksema zegt: ‘Het is Remonstrantsch vol te houden, dat het verbond naar zijn wezen niets anders is dan een belofte en dat het nu afhangt van hen, die in het verbond geboren worden en getogen of ze zich die belofte al dan niet zullen toeëigenen.’ Ik antwoord: Dit zou Remonstrantsch zijn als men leerde, dat de mensch UIT ZICHZELF, DOOR EIGEN VRIJE WIL de belofte kan aanvaarden. Maar dat leeren we niet, wij zeggen: ‘In het verbond schenkt God aan allen, die in dat verbond geboren worden het heil in de belofte. Dit gaat gepaard met den eisch om die belofte in het geloof te aanvaarden. Alleen aan hen, die gelooven wordt het verbond vervuld.’

“Nu is het waar dat niemand uit zichzelf gelooven kan. God moet ons het geloof geven; en Hij geeft dat aan Zijn uitverkorenen. Maar dat neemt niet weg, dat de belofte en de eisch komt tot allen, die in de gemeente geboren worden, ook al zijn ze niet uitverkoren. Daarom mag van die allen gezegd worden, dat ze bondelingen zijn.

“Met Remonstrantisme heeft dit niets te maken. Het beteekent alleen, dat God de Heere in het verbond ons niet behandelt als stokken en blokken, maar als VERANTWOORDELIJKE BONDGENOOTEN die van hun kant het verbond moeten aanvaarden, willen ze daardoor zalig worden.”

Antwoord.

Ik zou bovenstaande paragrafen willen veranderen als volgt, en dan onderschrijven: “Allen die onder het verbond geboren worden hooren in uitwendigen zin de belofte. Allen hooren ook de eisch des verbonds, zooals die in het doopsformulier als ons deel van het verbond omschreven wordt. Maar God schenkt en vervult de belofte niet aan allen, die onder het verbond geboren worden, maar alleen aan de kinderen der belofte, die voor het zaad gerekend worden.”

Dat is Schriftuurlijk, en dat is Gereformeerd naar onze Belijdenisschriften.

Maar dat wil Ds. van Dijk niet. Hij wil een voorwaardelijke belofte aan allen. En de vervulling van die voorwaardelijke belofte hangt dan af van de inwilliging van den bondeling,—bondeling nu genomen in den algemeenen zin van het woord. En ik zeg nog weer: dat is niet Gereformeerd, maar Remonstrantsch. Immers schrijft Ds. van Dijk dat de bondgenooten van hun kant het verbond moeten aanvaarden, willen zij daardoor zalig worden. Als deze woorden iets beteekenen, dan houden ze zeker in dat Ds. van Dijk aan alle kinderen, die onder het verbond geboren worden, een vrijen wil toeschrijft, om het verbond te aanvaarden en zalig te willen worden. En dat is Pelagiaansch. Geen zondaar kan het verbond Gods aanvaarden en willen om zalig te worden. Zeker, hij is verantwoordelijk, want God behandelt ons ook in het verbond niet als stokken en blokken, maar als redelijke-zedelijke schepselen. Maar hij is verantwoordelijk niet voor Gods deel in het verbond, maar voor zijn eigen deel, namelijk, om den Heere onzen God lief te hebben met geheel ons hart, met geheel ons verstand, met geheel onze ziel, en in een nieuw godzalig leven te wandelen. En die verantwoordelijkheid kunt ge aan allen die onder het verbond geboren worden prediken. En dat doen we ook.

Ds. van Dijk vervolgt:

“4. Ds. Hoeksema wil de gemeente zien als een organisch geheel; een wijnstok waaraan naast vrucht dragende ranken ook onvruchtbare ranken worden gevonden. Maar hij wil in de prediking die gemeente alleen aanspreken als geloovigen, als vrucht dragende ranken, als uitverkorenen ten eeuwigen leven. Met de onvruchtbare ranken, met de verworpenen wil hij in de prediking geen rekening houden.

“Ik antwoord hierop: Zeker, heel de gemeente is Gods wijngaard. Zij moet toegesproken en behandeld worden als Gods volk. Maar dat wil zeggen, dat zij

ALLEN liggen onder dezelfde belofte, onder denzelfden eisch. Zoo moet in de prediking tot allen uitgaan de verkondiging van een rijkdom, die zij als bondsvolk hebben, maar ook van hun roeping en verantwoordelijkheid.

“Een prediking zooals Ds. Hoeksema die wil, wijl ze zich feitelijk alleen richt tot de uitverkorenen, zal niet kunnen zijn een levende, warme oproep tot geloof en gehoorzaamheid des geloofs, TOT ALLEN. Zulk een prediking moet op den duur leiden tot de bange vraag: ‘Behoor ik er nu bij of niet; en als ik er niet bij behoor is er toch niets aan te doen.’ Zoo zal de angst voor het onvermijdelijk verderf, of de lijdelijkheid op de gemeente beslag leggen in plaats van een grijpen naar de belofte, met het oog op hem, die het geloof vraagt, maar tegelijkertijd belooft wat hij eischt.”

Antwoord.

Op bovenstaande kan ik zeer kort antwoorden: het is eenvoudig niet waar wat Ds. van Dijk hier schrijft. Het feit zelf, dat, zooals hij zegt, ik de gemeente zie als een organisch geheel, een wijnstok waaraan naast vruchtdragende ranken ook onvruchtbare ranken worden gevonden, zou hem hebben moeten weerhouden van zulke dingen te zeggen. Ik beschouw de gemeente zeker niet als bestaande uit enkel uitverkorenen. Ook predik ik in de gemeente niet tot uitverkorenen alleen. Aan allen zonder onderscheid predik ik de beide deelen van Gods verbond; aan den eenen kant, het deel Gods dat daarin bestaat dat Hij heel de zaligheid belooft en ook werkelijk toepast door Zijnen Heiligen Geest, niet aan allen, hoofd voor hoofd, maar aan de uitverkorenen alleen; maar ook ons deel van het verbond, dat daarin bestaat, dat we den Heere onzen God liefhebben van ganscher harte, van gansche gemoede, en met alle krachten, dat we de wereld verlaten, onze oude natuur dooden, en in een nieuw godzalig leven wandelen. In die beide deelen van Gods verbond wordt heel de gemeente onderwezen. En wie naar de eisch en het vermaan van die prediking niet wil wandelen toont zich eenvoudig een hoereerder te zijn en een onheilige als Ezau. En zoo kan ik volkomen instemmen met wat Ds. van Dijk schrijft: “Zoo moet in de prediking tot allen uitgaan de verkondiging van hun rijkdom, die ze als bondsvolk hebben, maar ook van hun roeping en verantwoordelijkheid.” Maar nog eens weer zij gezegd, dat God alles doet wat Hij belooft, dat Hij Zelf ook het geloof schenkt, en dat daarom de belofte Gods alleen voor de uitverkorenen is.

Verder schrijft Ds. van Dijk in zijn zendbrief aan de immigranten in Canada als volgt:

“Ik wil wel zeggen, dat ik de leer van Ds. Hoeksema een gevaarlijke leer acht.

“Het groote bezwaar acht ik dit.

“Ds. Hoeksema wil de dingen vatten in een logisch,

sluïend systeem. Hij redeneert aldus: ‘Niet alle kinderen der geloovigen worden zalig; dus hebben ze ook niet allen de belofte; want als God Zijn belofte geeft, dan wordt die ook vervuld. Daarom is de belofte alleen voor de uitverkorenen; zij immers worden alleen zalig.’

“Dat klinkt heel logisch; maar het is niet naar de Schrift. De doorgaande lijn van de Schrift is deze, dat AL de bondelingen de belofte hebben. En dan mag ik niet, als ik dat met mijn denken niet kan rijmen, dat niet gaan verdraaien en ervan maken dat dat alleen de uitverkoren kinderen geldt.

“Ik kan Gods weg in Zijn verbond ook niet ten volle begrijpen. Ik kan er wel iets van zeggen. God gaat met ons in Zijn verbond niet om als met stokken en blokken. Hij behandelt ons als verantwoordelijke bondgenooten. Daarom doet Hij Zijn belofte altijd vergezeld gaan van den eisch van geloof.

“Daarom kan Hij die belofte doen uitgaan tot de niet-uitverkorenen. En als dezen nu niet zalig worden dan is dat niet omdat God hun de belofte niet gegeven hadt, maar omdat zij die belofte niet hebben omhelsd.

“Zeker hier blijven vragen over die ik niet beantwoorden kan. Maar dat is zoo met betrekking tot heel Gods doen met den mensch. De beantwoording van die vragen kan ik gerust aan den Heere overlaten. Ik heb mij eenvoudig te houden aan wat mij is geopenbard. En dat is dit, dat God mij als bondeling Zijn belofte geeft en van mij vraagt, dat ik zal gelooven en Hem dienen.

“En als ik daarnaar luister en niet zie op mijn eigen onmacht, maar op Hem, die mij Zijn belofte geeft en mij roept tot geloof en tot Zijn dienst, ziet, dan geloof ik, dan doe ik het en tegelijk weet ik en belijd ik, dat het God is, die het in mij doet, en ik geef Hem al de eere.

“Hoe dat nu precies gaat, nog eens, dat kan ik niet zeggen, maar dat behoeft ook niet.

“Maar zoo krijgt het verbond de plaats in het leven die het hebben moet. Dan wordt dat verbond de grond, waarop ik sta, de bron, waaruit ik drink en leef.

“Bij de opvatting van Ds. Hoeksema verliest het verbond feitelijk alle beteekenis voor mijn leven. Als de belofte alleen voor de uitverkorenen is, hoe kan ik dan weten of die belofte MIJ geldt? Dan kan ik niet rusten in de belofte, dan kan ik mij niet geloovig vastklemmen aan de belofte. Dan moet ik eerst de vervulling der belofte bij mijzelf zien, bevinden en daardoor wordt de zekerheid des geloofs vervangen door de zekerheid der bevinding.

“Dat is zeker niet naar de Schrift en dat geeft ook nooit ZEKERHEID. Waar blijft de troost van den doop voor mij zelf, of met betrekking tot mijn kind, als de doop alleen voor de uitverkorenen WERKELIJK DOOP IS?

“De opvattingen van Ds. Hoeksema moeten het

leven van de gemeente op den duur schaden. Ds. Hoeksema moet leeren meer te leven bij de eenvoudigheid der Schrift, dan bij een theologisch systeem.

"Ik bid jullie op het hart: 'Laat je niet rooven door Ds. Hoeksema en die het met hem eens zijn, de rijkdom van het verbond, die wij in de laatste jaren meer hebben zien in onze strijd tegen de Kuypertiaansche theologie.

"Men zegt wel eens, dat deze leer niet bindend is in de Prot. Ref. Churches; maar uit de *Standard Bearer* van den laatste tijd is wel gebleken, dat Ds. Hoeksema wel degelijk zijn leer ziet als de leer der kerk, waarin ieder zich heeft te houden.

"Weest voorzichtig en blijft den strijd strijden.

"Ge kunt, als men u toelaat, als gast avondmaal vieren in de Prot. Ref. Church. Maar als men van u vraagt instemming met de leer van Ds. Hoeksema voor toelating als lid, SLUIT U DAN NIET AAN. Houdt u dan op uzelf als Vrijgemaakten.

"Tracht contact met elkander te onderhouden en, waar het mogelijk is, al woont ge ook wat ver van elkander, institueer de kerk; al is het met een kleine groep.

"Laat het licht, dat de Heere ons gaf, krachtig schijnen in Amerika en Canada. Wie weet, wat er nog eens de vrucht van zal zijn."

Tot zoover de brief van Ds. van Dijk.

Ik zou hier nog veel van kunnen zeggen, maar ik acht het niet noodig. Al de aantijgingen van Ds. van Dijk aan mijn adres verklaar ik eenvoudig voor onwaar. Ik wil de dingen niet vatten in een eigen logisch systeem losgedacht van de Heilige Schrift. Ik verdraai de Schrift niet als ik haar met mijn denken niet rijmen kan. Ik ontken ook niet de verantwoordelijkheid van den mensch, en leer ook niet dat God met ons handelt als stokken en blokken. Ik leef metterdaad bij de eenvoudigheid der Schrift, en niet bij een theologischen systeem. En door mijn prediking wordt de gemeente ook niet geleid in den weg van een ziekelijke bevinding in plaats van in de zekerheid des geloofs. Ds. van Dijk wil de zekerheid des geloofs eigenlijk doen rusten op een logisch syllogisme, dat luidt als volgt: 1) De belofte is voor allen. 2) Ik behoor tot die allen. 3) De belofte is daarom voor mij. Maar ik wil juist die zekerheid fundeeren in het geloof in de belofte, want niemand anders dan de geloovigen hebben iets aan de belofte Gods. En daarom is de zekerheid des geloofs, die zich vastklemt aan die belofte, tevens de zekerheid van mijn uitverkiezing. Dat is Gereformeerd; en dat is geestelijk gezond. Maar Ds. van Dijk heeft met zijn stelling dat de belofte voor allen geldt feitelijk niets, ook niet voor de geloovigen. En ook voor zijn kind heeft Ds. van Dijk niets, tenzij dat kind een geloovige is. Als Ds. van Dijk zegt dat "bij de opvatting van

Ds. Hoeksema het verbond feitelijk alle beteekenis voor mijn leven verliest," dan toont hij dat hij van mijn beschouwing des verbonds eenvoudig niets begrijpt.

En zoo zou ik meer kunnen zeggen. Doch genoeg.

Nog eens: Ik ben blij dat Ds. van Dijk dezen zendbrief geschreven heeft. Het heldert in elk geval de atmosfeer op. Wij weten nu wat we aan elkander hebben.

Men moet nooit meer zeggen dat de verbondsbeschouwing van de Vrijgemaakten niet bindend is, althans voor Ds. van Dijk. Want bij hem is zijn verbondsbeschouwing identisch met de leer van de ware kerk. En die is zeker bindend. Om het anders te zeggen: hij beschouwt zijn beschouwing als alleen gegrond in de Gereformeerde Belijdenisschriften, en die zijn zeker bindend.

Maar daartegenover stel ik juist, dat niet de beschouwing van Ds. van Dijk in de Belijdenisschriften gegrond is, maar de mijne. En de Belijdenisschriften zijn ook voor mij en voor de Prot. Ref. Kerken bindend.

En daarom nog eens: ik ben blij met dezen brief.

H. H.

THE TRIPLE KNOWLEDGE

An Exposition Of The Heidelberg Catechism

PART TWO

Of Man's Redemption

LORD'S DAY XXVIII.

3.

The Significance Of The Lord's Supper.

Like the sacrament of Holy Baptism so also that of the Holy Supper concentrates, as far as its significance is concerned, around the idea of the covenant as a relation of friendship between God and His people in Christ. This second sacrament, therefore, has not inappropriately been called the Supper of the Lord or the Table of the Covenant or the Communion Table. And this idea of the covenant as a relation of friendship between God and His people is, as we said in our last chapter, beautifully symbolized in our eating and drinking with God at His table.

This truth is also suggested in the Form for the Administration of the Lord's Supper: "And that we might firmly believe that we belong to this covenant of grace, the Lord Jesus Christ, in his last supper, took bread, and when he had given thanks, he brake it,

and give it to his disciples and said, 'Take, eat, this is my body which is broken for you, this do in remembrance of me; in like manner also after supper he took the cup, gave thanks and said, Drink ye all of it; this cup is the new testament in my blood, which is shed for you and for many, for the remission of sins; this do ye as often as ye drink it in remembrance of me': that is, as often as ye eat of this bread and drink of this cup, you shall thereby as by a sure remembrance and pledge, be admonished and assured of this my hearty love and faithfulness towards you; that, whereas you should otherwise have suffered eternal death, I have given my body to the death of the cross, and shed my blood for you; and as certainly feed and nourish your hungry and thirsty souls with my crucified body, and shed blood, to overlasting life, as this bread is broken before your eyes, and this cup is given to you, and you eat and drink the same with your mouth, in remembrance of me."

This is also expressed in Question and Answer 76 of the Heidelberg Catechism: "What is it then to eat the crucified body, and drink the shed blood of Christ? It is not only to embrace with a believing heart all the sufferings and death of Christ, and thereby to obtain the pardon of sin, and life eternal; but also, besides that, to become more and more united to his sacred body, by the Holy Ghost, who dwells both in Christ and in us; so that we, though Christ is in heaven and we on earth, are notwithstanding 'Flesh of his flesh, and bone of his bone'; and that we live, and are governed forever by one spirit, as members of the same body are by one soul." The reference here is evidently to Ephesians 5:30. The whole passage from which this text is taken speaks of the relation between Christ and His Church as a marriage relation as follows: "Husbands, love your wives, even as Christ also loved the church, and gave himself for it; That he might sanctify and cleanse it with the washing of water by the word. That he might present it to himself a glorious church, not having spot, or wrinkle, or any such thing; but that it should be holy and without blemish. So ought men to love their wives as their own bodies. He that loveth his wife loveth himself. For no man ever yet hated his own flesh; but nourisheth and cherisheth it, even as the Lord the church: For we are members of his body, of his flesh, and of his bones. For this cause shall a man leave his father and mother, and shall be joined unto his wife, and they two shall be one flesh. This is a great mystery: but I speak concerning Christ and the church." This passage, therefore, refers to the marriage relation. And the covenant of marriage is the earthly symbol of the covenant of friendship between God and His people.

That the covenant of God is reflected in the marriage relation between man and wife is also very evident from the Old Testament. The relation be-

tween God and His Old Testament people Israel is called a marriage relation. Thus we read in Is. 54:5: "For thy Maker is thine husband; the Lord of hosts is his name; and thy Redeemer the Holy One of Israel; The God of the whole earth shall he be called." And in Jeremiah 3:14: "Turn, O backsliding children, saith the Lord; for I am married unto you: and I will take you one of a city, and two of a family, and I will bring you to Zion." And in Hosea 2:18-23: "And in that day will I make a covenant for them with the beasts of the field, and with the fowls of heaven, and with the creeping things of the ground: and I will break the bow and the sword and the battle out of the earth, and will make them to lie down safely. And I will betroth thee unto me for ever; yea, I will betroth thee unto me in righteousness, and in judgment, and in lovingkindness, and in mercies. I will even betroth thee unto me in faithfulness: and thou shalt know the Lord. And it shall come to pass in that day, I will hear, saith the Lord, I will hear the heavens, and they shall hear the earth: And the earth shall hear the corn, and the wine, and the oil; and they shall hear Jezreel. And I will sow her unto me in the earth; and I will have mercy upon her that had not obtained mercy; and I will say to them which were not my people, Thou art my people; and they shall say, Thou art my God."

Besides, it is well known that all apostacy from Jehovah, and especially idolatry, are characterized as adultery. Thus we read in Numbers 25:1-3: "And Israel abode in Shittim, and the people began to commit whoredom with the daughters of Moab. And they called the people unto the sacrifices of their gods: and the people did eat, and they bowed down to their gods. And Israel joined himself unto Baal-peor: and the anger of the Lord was kindled against Israel." It is evident that the violation of the covenant with God on the part of Israel is here called adultery or whoredom. The same idea is expressed throughout in the sixteenth chapter of Ezekiel, of which we quote the following: "How weak is thine heart, saith the Lord God, seeing thou doest all these things, the work of an imperious whorish woman; In that thou buildest thine eminent place in the head of every way, and makest thine high place in every street; and hast not been as an harlot, in that thou scornest hire; But as a wife that committeth adultery, which taketh strangers instead of her husband! They give gifts to all whores: but thou givest thy gifts to all thy lovers, and hirest them, that they may come unto thee on every side for thy whoredom." Here Israel is presented as a faithless wife committing adultery. The same idea is expressed repeatedly in the prophecy of Hosea, as, for instance, in 2:2: "Plead with your mother, plead: for she is not my wife, neither am I her husband: let her therefore put away her whoredoms out of her

sight, and her adulteries from between her breasts." Again, in chapter three, vs. 1: "Then said the Lord unto me, Go yet, love a woman beloved of her friend, yet an adulteress, according to the love of the Lord toward the children of Israel, who look to other gods, and love flagons of wine." And in chapter 4:17, 18: "Ephraim is joined to idols: let him alone. Their drink is sour: they have committed whoredom continually: her rulers with shame do love, Give ye."

Also in the New Testament the relation between Christ and His Church, and therefore the relation between God and His people, as a covenant relation of friendship, is presented under the figure of marriage and of the wedding feast. Thus we read in Matt. 22:1-14 of the parable of the king which made a marriage feast for his son and sent forth his servants to call them that were bidden to the wedding. The same figure lies at the basis of the parable of the ten virgins, the heart of which is expressed in vs. 10: "And while they went to buy, the bridegroom came; and they that were ready went in with him to the marriage: and the door was shut." Matt. 25. The same idea is expressed in Rom. 7:4: "Wherefore, my brethren, ye also are become dead to the law by the body of Christ; that ye should be married to another, even to him who is raised from the dead, that we should bring forth fruit unto God." In Eph. 5, the text we already quoted above, this is so strong that when the apostle writes, "For this cause shall a man leave his father and mother, and shall be joined unto his wife, and they two shall be one flesh," he explains these words as being chiefly and directly applicable to the relation concerning Christ and His Church. Eph. 5:31, 32. And in Rev. 19:7 we read: "Let us be glad and rejoice, and give honor to him: for the marriage of the Lamb is come, and his wife hath made herself ready."

Now it should be plain that in these passages from the Old and the New Testaments there are no two different relations symbolized by the covenant of marriage, the one the covenant between God and His people, and the other the love relation between Christ and His Church as His bride. On the contrary, the same covenant relation is expressed in all these passages. The relation must rather be understood in such a way that through Christ the Son of God in human nature, Who died for His church on the accursed tree and rose again, Who was exalted in the highest heaven, and Who received the Spirit of promise and poured Him out into the church, God establishes His eternal covenant of friendship with His people. For Christ is the Son of God in human nature, Immanuel, God with us. In Him centrally God and man are forever united in the most intimate covenant relation of friendship. In Him therefore the bride of the Lamb is the same as the wife of Jehovah. In union with Christ, the Son of God in the flesh, we have access to the Father as

the Triune God and stand in eternal covenant relation of friendship with Him. This truth is evident from many passages of Scripture. In John 14:6, 7 we read: "Jesus saith unto him, I am the way, the truth, and the life: no man cometh unto the Father, but by me. If ye had known me, ye should have known my Father also: and henceforth ye know him, and have seen him." And again, in the same chapter, vss. 9-11: "Jesus saith unto him, Have I been so long time with you, and yet hast thou not known me, Philip? he that hath seen me hath seen the Father; and how sayest thou then, Shew us the Father? Believest thou not that I am in the Father, and the Father in me? the words that I speak unto you I speak not of myself: but the Father that dwelleth in me, he doeth the works. Believe me that I am in the Father, and the Father in me: or else believe me for the very works' sake." And once more, in vs. 20: "At that day ye shall know that I am in my Father, and ye in me, and I in you." And in vs. 23 of the same chapter: "Jesus answered and said unto him, If a man love me, he will keep my words: and my Father will love him, and we will come unto him, and make our abode with him." And in the sacerdotal prayer of Christ, recorded in John 17, we read in vss. 22, 23: "And the glory which thou gavest me I have given them; that they may be one, even as we are one: I in them, and thou in me, that they may be made perfect in one; and that the world may know that thou hast sent me, and hast loved them, as thou hast loved me." From all these passages and many others it is very evident that the bride of Christ is the wife of Jehovah, and that the same covenant relation of friendship with the everlasting God is symbolized by the covenant of marriage between man and wife.

H. H.

* * * *

IN MEMORIAM

The Consistory of the Hudsonville Prot. Reformed Church expresses its sympathy with our fellow consistory member, Henry John Holstege, in the loss of his father

Lambert Holstege

May the God of all comfort heal the wound which He struck, and cause the bereaved to look toward Him Who quickeneth the dead, and calleth those things that be not as though they were.

Rev. Gerrit Vos, Pres.

Harry Zwak, Clerk.

* * *

IN MEMORIAM

The Men's Society of the Hudsonville Prot. Ref. Church expresses herewith their heartfelt sympathy with our fellow members Steven, Henry J., Andrew and Gerrit Holstege, in the loss of their father

Lambert Holstege

The Lord comfort their hearts and the hearts of the bereaved family.

Rev. Gerrit Vos, Pres.

Donald Dykstra, Sec'y.

Of Books

The Epistle of Paul to the Galatians, by J. B. Lightfoot.

Published by Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Mich. Price \$3.50.

This is, indeed, a worth while publication by the Zondervan Publishing House. Dr. Lightfoot, who was Bishop of Durham and Honorary Fellow of Trinity College, Cambridge, and who wrote his commentaries during the latter half of the last century, is not unknown among us, especially among our ministry. The present volume of his commentaries republished by Zondervan is hardly designed for general and popular use, for it is, throughout based on the Greek text. Yet, the volume contained, besides the notes on the text, a good deal of interesting material accessible to the general reading public. The contents are sound, and the style is lucid. As an illustration, the following note on the much discussed passage in Gal. III:20 may serve:

"but God (the giver of the promise) is one. Unlike the law, the promise is absolute and unconditional. It depends on the sole decree of God. There are not two contracting parties. There is nothing of the nature of a *stipulation*. The giver is everything, the recipient nothing. Thus the primary sense of the 'one' here is numerical. The further idea of unchangeableness may perhaps be suggested; but if so it is rather accidental than inherent. On the other hand this proposition is quite unconnected with the fundamental statement of the Mosaic law, 'The Lord thy God is one God', though resembling it in form."

We heartily recommend this publication.

H. H.

—:—

The Trial and Death of Jesus Christ, by James M.

Stalker. Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Mich.

This book contains a sober, scripturally correct, yet, at the same time truly devotional description of the history of the trial and death of our Saviour. It offers much worthwhile information on the subject. Its style is very clear, and the general reading public will have no trouble at all absorbing the contents.

We cannot agree with all the views of the author, either implied or expressed, of the atonement of Jesus Christ. But we trust that the reader, too, reads critically. And with this in mind, we heartily recommend this book to our readers.

H. H.

OUR DOCTRINE

The Counsel Of God. (9)

God's Counsel Exclusively Divine and Sovereign.

Also in Deut. 7:6-9 the emphasis is laid upon the sovereign love of the Lord, and we quote: "For thou art an holy people unto the Lord thy God: the Lord thy God hath chosen thee to be a special people unto Himself, above all people that are upon the face of the earth. The Lord did not set His love upon you, nor choose you, because ye were more in number than any people; for ye were the fewest of all people: But because the Lord loved you, and because He would keep the oath which He had sworn unto your fathers, hath the Lord brought you out with a mighty hand, and redeemed you out of the house of bondmen, from the hand of Pharaoh king of Egypt. Know therefore that the Lord thy God, He is God, the faithful God, which keepeth covenant and mercy with them that love Him and keep His commandments to a thousand generations." The Lord, therefore, did not set His love upon Israel because they were greater in number, because of anything in them. To the contrary, Jehovah separated them from the peoples of the earth because He loved them and because He would keep the oath which He had sworn unto their fathers. This also explains the ninth verse. When we read in this verse that the Lord keepeth covenant and mercy with them that love Him and keep His covenant's to a thousand generations, then the implication is not that He keeps covenant and mercy because they love Him and keep His commandments. Fact is, Moses had just emphasized the sovereign character of the love of God in verses 6-8. The emphasis, in verse 9, falls upon the truth that the Lord is God, the faithful God, and that, *because He is God and the faithful God* (not because of anything in them) He will keep covenant and mercy with them that love Him and keep His commandments to a thousand generations.

The same truth is emphasized in Deut. 4:6, and we quote: "Speak not thou in thine heart, after that the Lord thy God hath cast them out from before thee, saying, For my righteousness the Lord hath brought me in to possess this land: but for the wickedness of these nations the Lord doth drive them out from before thee. Not for thy righteousness, or for the uprightness of thine heart, dost thou go to possess their land: but for the wickedness of these nations the Lord thy God doth drive them out from before thee, and that He may perform the word which the Lord sware unto thy fathers, Abraham, Isaac, and Jacob. Understand, therefore, that the Lord thy God giveth thee not this good land to possess it for thy righteousness; for thou

art a stiffnecked people." In connection with this Scripture we would call attention, first of all, to the fact that the nations of the world were driven out of the land of Canaan because of their great wickedness. Elsewhere we read in the Word of God that they had made the measure of their iniquity full. Their being driven out of the land of Canaan is surely a punitive act of the Lord, a Divine punishment for their sins. The Lord realizes His counsel of reprobation also through the sinful acts of men as moral-rational creatures, who, although not reprobated because of their sins (Jacob have I loved and Esau have I hated *before* they did good or evil) are nevertheless condemned because of their evil, which condemnation because of sin is sovereignly included in the Divine decree of Reprobation. God is the righteous Lord and always acts toward the children of men as that righteous God. Hence, He drives out the peoples of the land because of their great iniquity, that they had made the measure of their iniquity full. However, it should not escape our attention, also in this particular passage of Holy Writ, that Israel went in to possess that land and the peoples of the earth were driven out of it because the Lord would perform the vow which He has sworn unto the fathers, to Abraham, Isaac, and to Jacob. In other words, already to Abraham, Isaac, and Jacob the Lord has sworn that He would give the land of Canaan to Israel as an everlasting possession and inheritance. This means that long before Israel actually took possession of the land, the Lord had determined to give it to them. Surely, unless we would advocate a certain foreknowledge of God, so that the Lord saw beforehand that these nations would fill the measure of their iniquity (and this is contrary to all that Scripture reveals unto us of the living God), this implies that the destruction of these nations of the world was sovereignly determined by the Lord, and that, therefore, they filled the measure of their iniquity according to the sovereign counsel of the Lord.

But there is more in this passage of Deut. 9:4-6. We should notice that Moses is emphasizing in this text that Israel did not go in to possess the land because they were better than the peoples of the earth. This is beautifully expressed in this particular text. Fact is, the nations of the land were being driven out because of their great wickedness. But, if the nations of the land were being driven out because of their great wickedness, how is it then to be explained that Israel did not go in and inherit it? If these wicked nations, because of their great iniquity, were being dispossessed, how is it possible that Israel does inherit? Do we not read at the conclusion of verse 6 that they are a stiffnecked people? Should not the same reason which drove the Canaanites out of the land prevent this stiffnecked people from possessing it? The only reason why Israel might go in to possess the land of

Canaan was that the Lord had sovereignly set His love upon them, and therefore could not revoke the oath which He had sworn unto their fathers, to Abraham, Isaac, and Jacob. Hence, also Deut. 9:4-6 emphasizes the eternal and sovereign love of God. God's election of His people is purely sovereign. And, as far as the sovereign character of Reprobation is concerned, that the Lord, for the sake of His people, sovereignly dispossessed the Canaanites, do we not read in Deut. 32:8-11: "When the Most High divided to the nations their inheritance, when He separated the sons of Adam, He set the bounds of the people according to the number of the children of Israel. For the Lord's portion is His people; Jacob is the lot of His inheritance"? That is, when the Lord separated the sons of Adam and set the bounds of their habitations, He did so with His eye upon His people.

Also in the New Testament the sovereign and unconditional character of God's decree of Predestination is maintained and emphasized. What other conclusion can one possibly draw from a text such as John 10:26-27: "But ye believe not, because ye are not My sheep, as I said unto you. My sheep hear My voice, and I know them, and they follow Me."? The wicked do not believe because they are not of His sheep. Hence, their reprobation determines their unbelief. Does it not follow then that when we read "My sheep hear My voice," that they hear His voice, believe in Him because they are His sheep? Their election determines their hearing of His voice. And, what other conclusion can one possibly draw from Rom. 9:9-13? There we read in an oft-quoted passage: "For this is the word of promise, At this time will I come, and Sarah shall have a son. And not only this; but when Rebecca also had conceived by one, even by our father Isaac; (For the children being not yet born, neither having done any good or evil, that the purpose of God according to election might stand, not of works, but of Him that calleth:) It was said unto her, The elder shall serve the younger. As it is written, Jacob have I loved, but Esau have I hated." Surely, this last text, Rom. 9:13 must not be translated: "Jacob have I loved, but Esau have I passed by." These words, "loved" and "hated" must be understood as antonyms, opposites. They are equally positive. Besides, that this "hatred" of Esau does not merely mean a "passing by" is evident from a passage as Mal. 1:2-4, where the Lord's hatred of Esau resulted in his destruction. Here we literally read that the Lord's love of Jacob and hatred of Esau occurred before they had done good or evil. Hence, God's predestination, election and reprobation, is unconditional and sovereign. And do we not read literally in Eph. 1:4 that we were chosen in order that we should be holy and not because we were holy? The text reads: "According as He hath chosen us in Him before the foundation of the world, that we should be holy and

without blame before Him in love." Many more passages could be quoted from the Scriptures to establish this Divine sovereignty of God's decrees. But we would conclude by quoting the very familiar passage of I John 4:10: "Herein is love, not that we loved God, but that He loved us, and sent His Son to be the propitiation for our sins." Could the truth of the Lord's sovereign and unconditional love be stated more simply and clearly? This is not love, that we loved God, but that He loved us. The line never runs from us unto God but always from God to us. This is ever true: Never do we love the Lord, but always He loves us; His love is always first.

We would conclude by declaring that Election is that sovereign and eternal love of God whereby He sovereignly willed to save a people in the way of sin and death and faith in Christ unto eternal glory. This definition of Election, given us by the Rev. H. Hoeksema in His Essentials, is a most beautiful definition. Let us understand it. Election signifies that the Lord sovereignly willed to save a people, through sin and death and faith in Christ, unto eternal glory. All this is the object of Election. The Lord sovereignly willed exactly such a people, He sovereignly willed for them the way of sin and death and faith in Christ, and He sovereignly willed that exactly in this way they should be led into everlasting glory. This is the doctrine of Election. And Reprobation must be accorded the same sovereign interpretation. It is that Divine decree whereby He sovereignly willed that a people, because of their sin, should be condemned unto eternal ruin and damnation. And also all of this belongs to Reprobation. We must not confuse condemnation with reprobation. Condemnation rests upon sin. This lies in the nature of the case. One can only condemn a person worthy of condemnation. Only a guilty person can be declared guilty. However, we must not identify condemnation with reprobation. Fact is, Esau was hated by the Lord before he had done any evil. Hence, the decree of Reprobation is broader than the concept of condemnation. Reprobation includes condemnation. And the decree of Reprobation is that sovereign decree of the Lord whereby He willed a sinner, who, then, because of his sin, stands eternally condemned before the living God. Both decrees are therefore equally sovereign. This brings us automatically into the supralapsarian and infralapsarian controversy. We would therefore conclude our series on the Counsel of God by calling attention to this issue in our following articles.

H. Veldman.

* * * *

ATTENTION!

Synodical Delegates: If you have made no arrangements for lodging during your stay here at Hull, Iowa, please inform our pastor, Rev. J. D. de Jong, Box 208, Hull, Iowa.

By order of Consistory of calling church.

More Questions For Prof. Schilder

As I brought out in my previous writing, we have every reason to believe that Prof. Schilder is willing to answer questions put to him by me. So I addressed myself to the task of preparing for the professor a list, which I shall now complete.

For a reason that became plain in my previous article, all my questions have a bearing on the Heynsian view of the covenant. I quoted from Heyns' "Geloofsleer" (as cited by Meulink), to show what this view is. I summarized it as follows: The promise of the Gospel, as given in the same sense unto all the children of the believers—elect and non-elect alike—and as sealed unto all by the sacrament of baptism, places as a testament all the benefits of Christ's death in the objective possession of all indiscriminately. All have a right to be saved; and are actually saved *objectively* in Christ. As was pointed out, Ds. Meulink (liberated) tells his readers that Heyns' Geloofsleer made a great hit in the Netherlands among the Liberated and that the late Dr. H. Bouwman called it soundly Reformed. I added that Meulink's testimony agrees with my own discoveries; that I find this Heynsian view of the covenant expounded and defended by the Liberated in every booklet and pamphlet of theirs on this subject that has come in my possession. I quoted from two such pamphlets. Before I proceed allow me to quote from one more.

In a booklet from the pen of Prof. C. Veenhof I come upon these lines: (I translate), "What is baptism? What does God say? What does God do when He baptizes us? This can be stated very simply: baptism is a seal! This little sentence provokes a question. It is this: Of what is baptism a seal? What does it seal? To what is it affixed as a seal? The Reformed unanimously reply: Baptism is a seal of God's promise! A right understanding of this sentence requires that we thoroughly know and always maintain that in His wonderful love it pleased the Lord to give His promise to all the children of the believers; in other words, He thought it well to give to them a glorious declaration (toezegging). He says, namely, to all these children, head for head, day in and day out, sincerely and uprightly: I am the Lord your God. I establish with you my covenant. I wash you of all your sins in the blood of our Lord Jesus Christ. My Holy Spirit wills to dwell in you. In a word, I promise you (Ik zeg U toe) full forgiveness of sins, and eternal life: all the treasures and riches, that I am willing to give men and can give them.

"Of course, it must not for a second be forgotten that God does not speak His word of promise alone and separately. In and with this promise He also says something else. For when He gives to us His

promise, He at once calls us to love Him, believe in His Word, and walk in His ways.

"And take notice, that we may be thoroughly convinced that the Lord has given this promise really and truly. . . . He gave baptism as a seal of the promise.

"When the Lord baptizes us, He gives us His sealed promise.

"O, He knows how difficult it is for us, how our hearts always rebel against actually and firmly believing that God is truly our Father, and the Lord Jesus Christ actually washes us from all our sins, and the Holy Spirit will dwell in us (italics supplied).

"Therefore the Lord helps us.

"In baptism He gives us a sealed promise!" So far the professor (Veenhof).

What have we here? Heynsian doctrine through and through. Take notice of the sentence in italics. The thought it conveys is this: God is the Father of all the baptized indiscriminately; Jesus Christ actually washes them all of all their sins, objectively, of course; meaning, if words have meaning, that all are legally saved in Christ; and that accordingly the Holy Spirit will realize in them all—elect and non-elect alike—the virtues of Christ's cross on the condition that they believe in His name.

But all are not saved. Many of the baptized perish in their sins. But this is not to be ascribed to the unwillingness of God that He be their Father and they His redeemed children; nor to the unwillingness of Christ to wash them in His blood from all their sins (fact is, He has washed them from all their sins in His blood objectively, so that they are saved legally); nor to the unwillingness of the Holy Spirit to realize in them all the fruits of Christ's cross. Far from that. For "He says to all of them, head for head, day in and day out, sincerely and uprightly: I am the Lord your God. I establish with you my covenant. I wash you from all your sins in the blood of our Lord Jesus Christ. My Holy Spirit will dwell in you. In a word, I promise you all full forgiveness of sins, and eternal life; all the treasures and riches, that I am willing to give men and can give them". (Take notice. I am not quoting Veenhof here). The reason that many of the baptized perish is that they believe not; that in their unbelief they spurn and reject the heavenly inheritance that is theirs in Christ.

That I do not misrepresent the professor (Veenhof) is plain as the day also from the following lines from his pen: "If in their baptism forgiveness of sin and renewal of life is given (*geschonken is*) to all the baptized, how comes it then that many baptized perish?" The professor gives answer: "Omdat heel veel gedoopten deze genade door hun verdorvenheid de weg versperren, maken zij haar tot een ledigen vorm" (Appel p. 12). Translated this reads: "Because many baptized by their depravity obstruct the way of this grace,

they reduce it to an empty form."

When Prof. Holwerda a while ago wrote in to tell me that I do not know the A. B. C. of the Liberated covenant theology, he could not have had reference to the doctrine I find spread over the pages of Prof. Veenhof's "Appel", and over the pages of as many booklets and pamphlets of Liberated authorship on this subject as have come into my possession. I understand this doctrine—understand that it is Heynsian through and through. Unless, of course, these writers were using words according to meanings that they have in private vocabularies of their own, so that, to illustrate, their way of saying that *snow is white* is that *snow is black*. But certainly, they were guilty of no such thing.

As I stated, when I view this Heynsian covenant theology in the light of the Scriptures, it raises in my mind many questions even in addition to those I have already put to Prof. Schilder. Here are some of them.

1. Isn't the sovereign reason of the perishing of the non-elect baptized this: that God according to His good pleasure appointed them to everlasting desolation and in His wrath prepares them for this destiny through sovereignly hardening them by His Gospel as proclaimed by His servants? If so, how is it to be accounted for that the Liberated (as many as I have read) in explaining why many of the baptized perish in their sins make mention only of the unbelief of these baptized even going so far as to say that by their unbelief they obstruct the way of grace as if grace were resistable? Is not this the reason, namely, that the doctrine of reprobation is out of line with the doctrine that God establishes His covenant also with the non-elect baptized and washes them in the blood of His Son so that they, too, are objectively saved?

2. In other words, are not the doctrine of reprobation and the doctrine that God establishes His covenant also with the non-elect baptized and washes them in the blood of His Son contrary doctrines?

3. If two doctrines are contrary, can both be true? Must not either be a lie?

4. Is it right to evade this difficulty by calling it a mystery, or by an appeal to the incomprehensibility of God, or by taking recourse to the reasoning that according to God's logic and in His mind the conflict resolves in a higher unity?

5. Does the incomprehensibility of God imply that the laws of thought according to which God thinks are contrary to the laws of thought according to which man thinks, so that, to illustrate, twice two are four according to man's logic but zero according to God's logic? Were this true, how could God communicate with man and man with God? How could we know what God is talking about in His Scriptures?

6. If the incomprehensibility of God can imply no

such thing, is not the doctrine of reprobation as set forth in the Scriptures truly a denial of the doctrine that God establishes His covenant also with the non-elect baptized and washes them in the blood of His son (objectively)?

7. Is it not true that the Scriptures over and over literally deny that God washes also the non-elect baptized in the blood of His Son, for example at Matt. 1:21: "And she shall bring forth a son, and thou shalt call his name Jesus: for he shall save his people—mark you, His people—from their sins." And again at I Pet. 1:2: "Elect according to the foreknowledge of God the Father, through sanctification of the Spirit, unto obedience and sprinkling of the blood of Jesus Christ. . . ." If God washes also the non-elect baptized in the blood of His Son, should not the apostle have stated that they, too, are elect according to the foreknowledge of God the Father in connection with the sanctification of the Spirit, unto obedience and sprinkling of the blood of Jesus?

8. In a word, did Christ die also for the non-elect baptized? If not, how can God wash them, too, in the blood of His Son even objectively without involving Himself in a denial of His own righteousness?

9. Would you say that my asking this and similar questions is due to my wanting to comprehend God and to my wanting to live by my human logic instead of by the Scriptures?

10. But isn't it as plain as the day that in setting forth his doctrine, Paul, to limit ourselves to this apostle, allows himself to be bound by the same laws of thought according to which every human thinks, when he thinks straight? And was not God thinking according to these same laws in communicating the thoughts of His heart to Paul? If not, how could it be maintained that the Scriptures truly reveal to us the mind of God. Since we do have in the Scriptures the mind of God as revealed through human logic, isn't living by the mind of God at once living by human logic—the inspired and infallible logic of the Scriptures? Is it true then, that living by human logic—the inspired human logic of the Scriptures—makes a man a rationalist? Isn't this the fault of rationalism, namely, its vainly imagining to be able to *originate truth* by logic and in this imagining actually originating the lie? The rationalists wants to be as God. Is it the contention of the Liberated that this is our fault just because we insist that God, being what He is—truth and verity—does not contradict Himself in the Scriptures? Has it not always been the stand of Reformed theology that the contradiction spells the lie in God?

I have more questions. There is really no end to the questions that this Heynsian doctrine continues to raise in my mind.

11. According to the Heynsian view, the promise,

which is always conditional, gives to all the baptized an unconditional right to all the benefits of Christ's atonement. How is this possible? How can a conditional promise give an unconditional right to anything? And is there not also this question: why does God fail to give to the non-elect baptized what, according to His promise to them, is rightfully theirs? Are there not but two conceivable reasons? 1) Either God has no regard for right; 2) or He is unable. The perverse will of man is too much for Him. It obstructs the way of His grace.

12. Must not then, on the basis of their theology, the Liberated, in order to escape the conclusion that God is unrighteous, allow the term "condition" in their thought-structure to stand for an action of man whereby he originates his own faith or refuses to originate his own faith as the case may be?

13. Since, according to the Heynsian view, the promise is always conditional; and is given to all indiscriminately, it really promises nothing to anybody in the way of *actual* salvation. How can God by such a promise awaken and build up faith?

14. What comfort and security can the contrite of heart derive from the preaching of such a promise? Nothing, as far as I can see. As I see it, this Heynsian view completely nullifies the Gospel for every one who, by the grace of God, has come to feel the need of a word of God whereby he can live and die. If I see wrong, make it plain to me, I beg.

15. The Liberated maintain that the promise as they proclaim it is a great thing in the life of the baptized. So Prof. C. Veenhof. He writes and I translate: "There is nothing more glorious imaginable for us then having this word of promise permanently addressed to us by our heavenly Father" (Appel, p. 5). But, I ask, how can this be, if God saves men only in the way of faith, and if the promise, according to the Heynsian conception of it, is always as to its fulfillment conditioned on faith and therefore does not include also the promise of faith?

16. According to the Heynsian view, Peter's declaration to the multitude: "For the promise is unto you, and to your children," is a promise given to Christ unto all the seed of believers, elect and non-elect alike. So Prof. Veenhof. He writes and I again translate: "Just read Acts 2:39! The Lord Jesus, by the Holy Spirit, and speaking by the mouth of Peter says there: *For the promise is unto you and to your children.* This promise I give to you all *without any exception* and I give it also to your *children*, also to all *without any exception.*" So this Scripture is being interpreted by the Liberated. But it raises a question. How is this interpretation to be harmonized with the apostle's concluding statement: "And to all that are afar off, *even as many as the Lord our God shall call.*" Second, how is this interpretation to be harmonized with Rom.

9:6-8, a passage that reads: "Not as though the word of God hath taken none effect. For they are not all Israel; neither because they are the seed of Abraham, are they all children: but, in Isaac shall thy seed be called. That is, they which are the children of the flesh, these are not the children of God: *but the children of the promise are counted for the seed.*" Do the Scriptures say one thing in one place and the contrary thing in another?

17. The Liberated accuse the Synodicals of reducing by their teaching baptism to a mere appearance (schijndoop). But don't the Liberated, despite themselves, actually do likewise by their teaching that, if baptism is to be real in every instance, the promise must be the possession of all and be sealed unto all by baptism? Is Baptism, on that position, also not a mere appearance as often as the water of baptism is sprinkled upon the forehead of non-elect,—an appearance, and for this simple reason that the promise is only unto the elect? I am simply asking. Of course, there is nothing in the Liberated view corresponding to the idea of presumptive regeneration of the Synodicals. The Liberated do not *suppose* that the promise is unto all; they state it as a fact. But is it a fact? That is the question.

I really have several more questions that I would like to put to the professor, but lack of space compels me to put a period here.

G. M. Ophoff.

FROM HOLY WRIT

Exposition of Ephesians 2:4-10

IV.

In our last article we were considering verse 7, where we read: "that in the ages to come he might show the exceeding riches of his grace in his kindness to us in Christ Jesus".

In the afore-mentioned article we noticed that this verse contains a statement of Paul in which he tells us the *design* of God's work of salvation in Christ Jesus. It is that we be unto "the praise of the glory of God's grace". That this is the *chief* design of God in the creation of the world and the redemption in Christ, we need not here repeat; it simply is the plain teaching of the apostle here in Ephesians 1, as well as the pattern of sound doctrine found in all of the Scriptures.

God's *redemptive design* in saving us from so great a wrath and death in which we were held is simply

the glorious exhibition of the *riches* of His grace in the ages to come. The apostle speaks of the *exceeding riches* of His grace.

About this *riches* we would make a few remarks and observations in this article. In so doing we shall be speaking still of the design and wondrous purpose of God in our Salvation in Christ.

The point that we would *underscore* is, that there is a very intimate relationship, yea, a very real Divinely established affinity between what is designated by the term "glory" and what the term "grace" stands for. This is not only true in the writings of the apostle Paul, but this is true everywhere in the Scriptures.

It was the matter of the relationship of this "grace" and "glory" that we were considering at the conclusion of our last article. It will be remembered, that we were discussing chapter 1:6, and that we were attempting to learn just what the relationship of this "grace" and "glory" is. We met the afore-mentioned terms in the phrase "unto the praise of the *glory* of His *grace*".

The "praise of the glory of His grace" says Paul. Just how must we interpret the meaning of this phrase? Various renderings have been given of this phrase. It has been so translated that "glory" was made a qualifying adjective with "praise". It is then put as follows: "To the *glorious* praise of His grace". The *praise* had to be glorious, the believing and humble acknowledgement of the same. Thus it is then understood. Against this rendering we would urge that this is against the plain sense of the order of the words in the text. Another rendering places "glory" with "grace" only it makes "glory" a simple adjective with "grace". Thus: "Glorious grace". This, too, is very arbitrary. It does not do justice to the sense of the genitive in the Greek original. Therefore we prefer the rendering that literally translates the Greek as follows: to the praise of the *glory* of His grace. Quoting Meyer we give the sense of this phrase as follows: "The quality of the grace, its glory—its greatness laudably evincing itself—is brought into prominence as the object of the praise to be bestowed on it." Grace has the unique quality about it that it is the bearer of Divine glory. The rendering and interpretation given by the late Dr. S. Greydanus substantially agrees with that given by Meyer. We quote: "God wills to manifest His grace and to make His Divine greatness and *glory manifest in that grace*. And this grace man must not only receive as the recipient, but it must also be praised by men". (We underscore).

It is, therefore, quite evident, that this praise of the glory of His grace is the highest purpose of God. There is really no one other phrase which expresses this so completely and succinctly. The expression "solī Deo gloria" to be sure expressed the highest purpose of God in all things too, nevertheless it is a

incomplete expression of it. The expression *Soli Deo Gloria* (to God alone the glory) does not make mention of God's grace, nor for that matter of any other of God's virtues. (Compare Rev. 4:11). It does not make mention of the grace of God as it is concretely and tangibly manifested in Christ's death and resurrection. And, therefore, the phrase "unto the praise of the glory of His grace" is far richer in content and also more actual and expressive than the brief "*Soli Deo Gloria*".

But this only in passing.

Looking at the entire passage in which this phrase is found it is very clear, that the glory of God here spoken of is the glory of *grace*. It is not the glory and majesty of the law, accompanied by clouds, darkness, tempest, thunder and lightning that made even a Moses fear and tremble exceedingly, but it is the glory of the saints who have arrived at the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to the blood that speaketh better things than Abel. It is the glory of God upon the mercy seat. It is the glory of pardon, of the remission of sins, and of the right and the adoption of children. It is the glory of the Mediator Jesus. The glory of the Only Begotten of the Father, full of grace and truth. Compare John 1:14, Hebrews 4:16 and 12:18-24.

For it is a glory which is manifested in the riches of grace. Wherefore Paul writes in chapter 1:7: "In whom we have the redemption through His blood, the forgiveness of the transgressions". And further it is made clear that this redemption we have: "According to the riches of His grace". Hence, we see the riches of glory in the same measure that we see the riches of grace. As rich as grace is, so rich is also the manifested glory of this grace in us who by faith have the forgiveness of the transgressions, the complete redemption.

Speaking of this "riches" we must remind you at this juncture, that in chapter 2:4 we also read of the "riches" of grace. We have in mind the following from the apostle's pen: "But God *being rich in mercy* for His great love wherewith He loved us, even when we were dead through trespasses". The riches of grace, the riches of the glory of grace in Christ is so rich because it flows from the well-spring of God's rich mercy, which in turn again is due to the eternal love of God. And this love is as fathomless and endless as it is changeless!

Of this love and mercy we must still speak later.

Where such love and mercy are the cause of such riches of glory, surely the meanest interpretation of it will honor beyond description the paper on which it is written. That gives us courage to proceed. Is this not the well-spring of our life? Do we not sing as Zion's children? All our fountains are in Thee.

Earlier in these essays we stated, that Paul repeat-

edly speaks of this "glory" and grace. Thus we read in verse 14: "unto the praise of His glory". Also here the "glory of Him" is not merely the flashing of brilliant light in the firmament and on clouds and mountains, but it is the glory of the final redemption to which we as *believers*, who have heard the Gospel of our salvation, are sealed by the Holy Spirit unto the day of redemption. Then we shall be fully to the praise of His glory, the glory of the grace revealed in Jesus Christ. Then our Saviour shall appear unto salvation for all who love His coming. (Phil. 3:20; Heb. 9:28).

Always, thus we notice also here, the "glory" and the "riches of glory" is the glory of the Only Begotten of the Father, full of grace and truth. It is the glory of the truth as it is in Jesus. And this truth, this glory of grace, was historically manifested in the fullness of times in Jesus' glorious death and resurrection. And this glory is revealed in the saints as Jesus says: And I am glorified in them. John 17:10.

The last truth is also clearly stated by Paul in verse 18 of this chapter, where we read: that the God of our Lord Jesus Christ, the *Father of glory* may give you the Spirit of revelation and wisdom in the knowledge of Him, having the eyes of your heart enlightened, that ye may know what is the hope of His calling, and what the *riches of the glory of the inheritance in the saints*."

Now here, too, we must notice the following in connection with the "glory of grace":

1. That Paul here speaks of the "glory of God's inheritance". And this "inheritance" is "in the saints". Now we have before stated that "glory" is not just a cloud, but it is the glory of preached redemption in the blood of the Cross. It is to receive the end of our faith with joy unspeakable and full of glory. It is the Word of preaching, the Word of faith preached in plain prose on Sunday from the pulpit, as this Word is applied by the Holy Spirit and as it is received by faith that works by love. And so receiving the Word with joy, faith and gladness, the truth proclaimed makes us free. Paul seems to allude in this very passage to the words of Moses in Deut. 33:3, 4 where we read: "Yes, he loveth the people; all *His saints* are in thy hand. And they sat down at thy feet, every one shall *receive of thy words*. Moses commanded us a law, an *inheritance* for the assembly of Jacob." And, it seems to us, that this "law", "inheritance" is not the law that says "The man that doeth the same shall live by the same", but it is "the word of faith, which says: The word is nigh unto us, it is even in our mouth and in our hearts". Rom. 10:6, 7. This inheritance in the saints is the wondrous work of the grace of God, the glorious riches of grace as this is the inheritance in the saints, who are the *heirs* of it by faith.

2. Thus also it will be evident, that it is only the

Father of *glory*, the Father of this rich glory of *grace*, as it is constituted the inheritance of the saints by the Word—that this Father of glory, I say, only can grant ability to see it. It is the manifesting of the secrets of the Lord to the children. He alone can grant us to see the Kingdom, the Kingdom in which we are ruled by the King-Priest through the Word and Spirit, so that we have faith in an ever-increasing measure in the Lord Jesus and love unto all saints. And, thus, here too, election's design is realized in us, namely, that we be perfect in love, in the unity of the faith and knowledge of the Son of God. And in this spiritual knowledge, that is, Spirit-wrought knowledge, we possess the essence of the riches of grace.

3. And so also here we notice, that the glory of God is not in the sounding thunder and the flashing lightning, nor in a brilliant theophanic display of the throne (Is. 8) but it is the glory of the grace of God wrought in our hearts by His Word and Spirit, which Word we receive by a true faith. It is the knowing of the Father's love.

On the basis of the foregoing we may, therefore, conclude the following:

1. That in the revelation of God's grace, the riches of God's grace in its greatest display is the *over-all design* of God. And this is particularly true in view of what is to take place in the *ages* to come.

2. This is a sovereign purpose, to be sure, but it is not sovereignty in the abstract, in a vacuum, but sovereignty displayed in the superabundant riches of grace in us the Saints in Christ Jesus. It is to be the sovereign display of infinite condescending love to us. This will indeed be the "theme" of heaven. It will require the endless ages to come to exhaust (?) that divine motive. I like to think of it as endless and unthought variations in the hearts of tens of thousands and ten thousands of His saints, all perfecting the one grand Master-Piece of being perfect and without blame before Him as the realization of eternal election. Yea, it is the "Drama" of redemptive grace begun in our hearts now on earth, extending for ever and ever into the ages to come. There it will be the perfect and complete unfolding before our eyes of what we now behold through the glass darkened.

3. That heaven will be the earth filled with the knowledge of salvation, the saving knowledge of the will of God, as we read: "and they shall all be taught of God." All the elect shall then be blameless before him in love, having the law written as the new Covenant in their hearts. And we may add: thus there is also a connection between the knowledge that we may now have by the Scriptures, in the glass-darkened, and the knowledge in the *ages* to come face to face. It is the difference of knowing in part and of knowing even as we are known.

Geo. C. Lubbers.

PERISCOPE

Home Mission News

There is great rejoicing among many of the Holland immigrants in Chatham, Ontario, Canada. For here on the evening of March 23, a goodly number of them were organized as the Church of Jesus Christ. These sheep of God's Kingdom had found a home in the midst of our Churches. Their prayers and ours had been answered, and we with them could thank and praise God for His goodness and faithfulness. He had kept His covenant with His people and had led them to the waters of life that flow from His Word and Spirit. They rejoice that they may feed from His Word and be strengthened through His sacraments as a Congregation of the Living God.

For the past year our Churches, through the Mission Committee, had been serving these immigrants around Chatham; instructing them in the distinctive position of our precious heritage of the Reformed faith. During the last four months our missionaries continued this labor of love and by word and deed were instruments in God's hand to the calling together of His Church here. And now the King of His Church has crowned these efforts with His blessing and given His Truth a living witness in Chatham. Here also the true Church is holding forth the Word of life, to the glory of God and the salvation of His people. This, and much more, is the reason for the rejoicing and gratitude which wells in the hearts of the immigrants here, and in the hearts of all of us who have learned to love these people as the Children of God who have come as strangers to a strange land.

On the evening of organization we were privileged to hear a beautiful exposition of the Word by the Rev. H. Hoeksema. He pointed out the seriousness of the organization of a Protestant Reformed Church. Thereby a congregation declares that she believes the truth as it is taught in these Churches to be the true and perfect doctrine of salvation. This she confesses from week to week, and emphatically so, when the Sacrament of Baptism is administered in her midst. This confession means that the congregation declares the Protestant Reformed Church to be the true Church in distinction from all other Churches in this new land. This means further that we are not Christian Reformed or Reformed, nor yet Synodical or Liberated, but Protestant Reformed. It is, therefore, well that we have been instructed in the truth as taught by these Churches.

Since we as Protestant Reformed Churches differ from all other Churches especially in our conceptions of the Covenant and God's Promise, Rev. Hoeksema

reiterated and briefly expounded our distinctive position. He chose for his text the Word of God from II Corinthians 7:1: "Having therefore, these promises, dearly beloved, let us cleanse ourselves from all filthiness of the flesh and spirit, perfecting holiness in the fear of God."

Here, Rev. Hoeksema pointed out, we have the two parts of God's covenant. The first part is: "Having therefore these promises"; in which each word must be emphasized. Having these *promises*! What is the content of that promise? Having *these* promises! Why these? What is promised? We *have*! What does that mean? For we must be ready to say it just so—we *have*! We *have these promises*! That is all God's part of the Covenant. If we have said all this, then we also know our part and can fulfill it: "let us cleanse ourselves from all filthiness of the flesh and spirit, perfecting holiness in the fear of God." That is our part. And if we do not have that promise we can never cleanse ourselves or perfect holiness.

Hence, Rev. Hoeksema chose the following theme and division:

"The Obligation Of The Promise".

- I. The Promise as Such,
- II. The Obligation that is bound to that Promise
- III. The Fruit of the fulfillment of this obligation.

Under the first point it was emphasized that the promise is one; even though the plural is often used to express its richness and fulness. Further, that essentially Christ is the content of the Promise. Christ and all that is in Him is the Promise, according to Scripture. That promise of Christ and blessing in Him is absolutely unconditional. Christ is not offered, but God promises Christ and all salvation in Him to His own; and most certainly fulfills His promise.

Both objectively and subjectively this promise is sure. All of God's work in Christ is sure. But also all of God's promised work in us is sure. Regeneration, calling, faith, justification and sanctification, all belong to God's part of the covenant and are certainly accomplished unconditionally. For the Promise is an oath of God. This is the teaching of Scripture and our Confessions and also of the Baptism Form.

It is through faith that we receive and embrace this promise. The heart of this promise is apparent from the context. It is not that presently we shall go to a beautiful land and be released from all misery and grief. But communion with God is the essence of the promise; as is stated in the previous verses: "I will dwell in them and walk in them; and I will be their God, and they shall be my people. . . .and I will receive you and be a father unto you, and ye shall be my sons and daughters, saith the Lord Almighty." That

is the heart of the promise. Heaven would mean nothing for us if it were not the consummation of God's covenant. And because God is there, all is beauty and light forevermore.

Having therefore these promises: Let us cleanse ourselves from all filthiness of the flesh and spirit. That is what we must do and desire as a congregation. If we do not care for that then God calls us Esau's and holds us for those who profane His covenant. And the Church sets such outside her communion through the means of Christian discipline. And although we are dead in sin and misery, through regeneration we receive a new principle of life. By the power of this new life we hate sin and fight against it. So also we must daily pray for forgiveness and grace to purify ourselves. Not as though we ourselves can accomplish this, but we pray for grace to reveal ourselves everywhere as children of God.

We give evidence of embracing this second part as we "cleave to this one God, Father, Son and Holy Ghost; trust in Him and love Him with all our hearts, with all our souls, with all our minds, and with all our strength; forsake the world, crucify our old nature, and walk in a new and holy life." That is your calling! Faith, justification, sanctification—this is God's part, to which we can add nothing. But when God calls—that is His part—we come, and that is our part. When He gives us faith—that is His part—then we embrace the promise, and that is our part. When God justifies us then we are also justified before our own consciousness. When God preserves us, we persevere. Our part is always the fruit of God's part. *Therefore*, having these promises, let us cleanse ourselves!

The end result is that we "perfect holiness in the fear of God". That does not mean that we become perfect. But when God works in us then we express that holiness unto the end in all our life; in the family, the church, school and everywhere. And always the way to heaven is one of struggle and striving. Do that *everywhere* to the glory of God and God shall bring you home—that is His work!

* * * *

Following the sermon the membership papers of 15 families and several individuals were received by the Mission Committee and the First Protestant Reformed Church of Chatham, Ontario, was instituted. The following were chosen as office-bearers: Elders—J. Koster, G. J. Kottelenberg and S. Vander Veen; Deacons—D. Scheele and H. Mulder.

It is expected that several more families and individuals will soon be added to our new congregation in Chatham. At least six other families have already expressed their intentions to join with us and several individuals will be received by transfer or confession of faith. The future looks bright for further growth

here in Chatham, under the Lord's continued blessing.

While one family was received by transfer from our congregation in Hamilton, the great majority of those forming this new congregation were formerly affiliated with the Liberated Churches in the Netherlands. What has moved these people to seek our fellowship? What has drawn them into our midst? The answer cannot be found in the fact that they have discovered in our Churches the conception of the covenant that is current in the Churches from whence they came in the old Fatherland. It certainly is not that they seek us for our outward appeal and strength. Here, too, in Canada, we are physically weak and few in number and the struggle is great. It is not even, first of all, that in our midst they are not bound to hierarchical decisions of Synodical gatherings. Although they appreciate the opportunity (which they do not have elsewhere) to speak of, and discuss their differences unto the establishment of the truth, this is not their primary consideration. They are grateful for this opportunity for open and honorable discussion but that is not all. All these are but expressions of a deeper, more fundamental reason.

The answer is, rather, that in our midst they find again the Pure and living preaching of the Word! This which is always the first and principal mark of the True Church has drawn them and kept them in our fellowship. Time and again we have heard that testimony. In distinction from all other Churches here in Canada, they have found with us, the whole, complete, and pure doctrine of God's Sovereign grace in the salvation of His people. This is the heart of the Gospel and our preaching. And this they love and embrace and desire with us, to the honor and glory of God.

Finally, therefore, brethren, pray for them and us, that the Word of the Lord may have free course, and be glorified even as it is with you.

W. Hofman.

IN MEMORIAM

On April 2, 1950, the Lord took unto Himself our beloved father, grandfather, and great-grandfather,

Gise Van Baren

We have the blessed assurance that the Lord doeth all things well and we are comforted by the truth of His Word, "Blessed are the dead which die in the Lord".

Mrs. Arthur Van Baren
Mr. and Mrs. Frank Van Baren
Mr. and Mrs. Gilbert Van Baren
Mr. and Mrs. John Van Baren
Mr. and Mrs. Joe B. Van Drunen
Mr. and Mrs. Gerrit Van Baren
twenty-five grandchildren,
ten great-grandchildren.

14901 Indiana Avenue
South Holland, Illinois.

Ingezonden

REHOBOTH

"De Heere Heeft Ruimte Gemaakt!"

Het is j.l. Donderdag, 23 Maart 1950, een schone en blijde dag geweest voor de broeders en zusters in Chatham, Ontario, Canada. Op den avond van dezen dag is de tweede Protestant Reformed Church in Canada-Zuid geïnstitueerd en werden de ambten ingesteld. Het is een dag geweest waar velen naar uit gezien hebben. Er zijn hier reeds broeders en zusters die twee en een half jaar zonder een geïnstitueerde Kerk hebben geleefd. Alle middelen om hiertoe te geraken werden aangewend. Velen hebben in het begin contact gezocht bij de Christian Reformed Church; omdat er in die tijd hier nog geen Protestant Reformed Church was. Maar het is hier in Canada met de Christian Reformed Church zooals dat met de Gereformeerde Kerk in Nederland was. Men kan lid worden, maar. . . zwijgen. Men laat geen ruimte. Maar de Heere heeft ruimte gemaakt. En zoo, dat er nu plaats is voor ons in de Protestant Reformed Churches.

Een jaar voor de institueering werden wij reeds door hen geholpen. Zondag op Zondag hadden wij een predikant, die ons het Woord Gods predikte. Het is een prachtige tijd van voorbereiding geworden. Wat een liefde voor ons als emigranten hebben wij van hen ondervonden. Ze hebben ons met raad en daad bijgestaan. Vele besprekingen gevoerd tot soms laat in den nacht. Ze hebben ons geholpen met hun adviezen, ook aan kleding, geld en lectuur, plaatsen gezocht voor hen die korter bij de Kerk wensten te wonen. Niets was hen teveel.

Wat hebben we 's Zondags goede preken beluisterd. Christus in al Zijn grootheid en de mensch niets. God alleen de eer! *Soli Deo Gloria!* Hoe zijn we gesterkt door deze prediking huiswaarts gegaan; getroost door de rijkdom van het Woord Gods. Dat was de gemeenschap der heiligen die wij gesmaakt hebben. We hebben gezien dat wij hier in den vreemde de ware Kerk van Jezus Christus zijn. Zoodat wij ons hierbij hebben aan te sluiten. Er is bij hen ruimte, men moet er niet zwijgen.

Wat een waardering is er bij hen voor ons en wat een waardering hebben wij voor hen gekregen. En dat in een tijd nu de afval zich meer en meer openbaart. En te midden van de afval bouwt Christus Zijn Kerk. De Baptisten Kerk, die voor deze avond gehuurd was, was geheel bezet. Professor Hoeksema van Grand Rapids, Michigan, opende de dienst en liet zingen Ps. 89:8. Hij las vervolgens 2 Corinthe 6 en 7:1. Hierna zongen we Ps. 42:1. Toen ging Ds. B. Kok voor in gebed. Daarna zongen we Ps. 25 verzen 5 en 7. Prof. H. Hoeksema bediende hierna het Woord naar aanleiding van 2 Corinthe 7:1.

In zijn inleiding spreekt hij over de kerkinstituëering als een zeer ernstige zaak. Hier betreft het een kerkinstituëering in een vreemd land, met geheel andere gewoonten als het land waaruit we emigreerden. Het heeft ook een andere taal. Aanpassen is in de toekomst noodzakelijk; ook in verband met de jeugd. Veel ernstiger is het dat wij ons in deze avond aansluiten bij de Protestant Reformed Churches. Van avond spreken we hiermede dit, dat de Protestant Reformed Churches de ware Kerk is. Dat is ernstig. Dat wil zeggen, dat we gelooven dat in de Protestant Reformed Churches, in onderscheiding van alle andere, zelfs van alle andere Gereformeerde kerken, alhier de volkomene en waarachtige leer der zaligheid geleerd wordt. Wij zijn niet Christian Reformed, ook niet Reformed, zooals de kerk alhier genoemd wordt, ook niet Synodaal en niet Vrijgemaakt, maar Protestant Reformed.

Vervolgens gaat hij over tot behandeling van de tekst.

Thema: De Verplichting Der Belofte.

- I. De Belofte,
- II. De Verplichting die daaraan verbonden is,
- III. Het Uiteinde van die Verplichting.

Prof. Hoeksema behandelt achtereenvolgens wat een belofte is. Wat wij moeten verstaan onder "wij hebben *deze* belofte". Gods deel in deze belofte en de belofte voor de geloovigen. De belofte van God is niet voorwaardelijk zooals eens belofte van den mensch voorwaardelijk is. Bij God is deze belofte zeker beide uit objectief en subjectief oogpunt. Christus is de inhoud der belofte. Christus heeft ze eerst ontvangen, opdat Hij ze meedelen zou. De belofte Gods is een *eed*. Datgene wat God belooft volbrengt Hij. De verplichting der belofte is des menschen deel. Ons deel, des menschen deel, is de vrucht. Hebben wij als zondaren het eerste, Gods deel niet, dan hebben wij ook het tweede deel, des menschen deel in de belofte niet.

Deze prediking werd door ruim 100 personen onder ademlooze stilte aangehoord. Het Woord Gods legde beslag op degenen die het hoorden. Na de prediking zong de gemeente Ps. 65:3.

Thans was het moment gekomen waarop de hoofden der gezinnen hun attestaties konden inleveren, waarna men overging tot het kiezen van ambtsdragers. Voor ouderlingen werden gekozen de broeders: J. Koster, G. T. Kottelenberg, en S. Vander Veen; voor diakenen de broeders D. Scheele en H. Mulder; welke allen hun benoeming aanvaardden. Zij werden daarna in het ambt bevestigd door Ds. A. Cammenga.

Daarna spreekt Ds. B. Kok de pas geïnstituëerde gemeene enkele woorden toe van dankbaarheid tot God, en tevens spoort hij hen aan om getrouw te zijn in hetgeen zij van de Heere hebben ontvangen. Na het

zingen van Ps. 147:1 wordt staande nog gezongen van "Dat 's Heeren zegen op u daal", waarna Ds. W. Hofman de zegen over de gemeente uitspreekt.

Aanwezig waren van de Zendings Commissie der Protestant Reformed Churches de predikanten, Dss. C. Hanko, J. Heys en B. Kok, en ouderlingen D. Kooienga en H. Lotterman. Onderscheidene theologische studenten en een aantal belangstellende personen uit Amerika waren ook aanwezig.

Dankbaar toog men huiswaarts! REHOBOTH!

En ik wil bij dezen de predikanten, kerkeraden en de broeders en zusters in ons oude Vaderland, waarvan we weten dat ze met ons meeleven, dit onder het oog brengen. Als U adviezen geeft aan vertrekkende leden Uwer kerken, zeg hun dan dat hun plaats is zich aan te sluiten bij de Protestant Reformed Churches. En dan wil ik U wel meedelen dat wij, voor wij tot aansluiting bij de Prot. Ref. Churches gekomen zijn, niet de weg der minste weerstand gekozen hebben. Maar alles eerlijk en openhartig met elkander deze zaken doorgepraat hebben. De Prot. Ref. Churches en wij zijn niet over ijs van één nacht gegaan. Er zijn wel eens oogenblikken geweest dat de zon zich achter de wolken verborg. Maar ze is weer tevoorschijn gekomen. En ze straalt nu helderder als ooit tevoren. Onze attestaties zijn ingeleverd bij de Kerk. De Sacramenten worden bediend en de tucht kan worden gehandhaafd. Er zal nu activering der kerk zijn. Onze jongens en meisjes ontvangen nu catechetisch onderwijs. Een mannen Vereeniging werd opgericht met naam: "Schrift en Belijdenis". We hebben ook een jongelings-en-meisjes-vereeniging. En zoo willen wij hier allen bouwen aan de kerk in Canada.

En tenslotte, onzen hartelijken dank aan Ds. Cammenga en Ds. Hofman voor hun arbeid aan ons bezeugen. Onder hun arbeid is datgene tot stand gekomen, wat wij nu mogen bezitten. Als wij alles wilden memoreren wat door hen is verricht, dan was een kerkblad van behoorlijk formaat te klein. Wat zullen wij hen straks missen. Maar dit weten wij er zijn liefde banden gelegd, die nooit meer verbroken zullen worden. Ds. Cammenga en Ds. Hofman, Zegene de Heere Uw heerlijke maar ook zeer moeilijke arbeid aan onze broeders en zusters, in de dienst van Gods Koninkrijk.

Ds. Cammenga, Uw prediking blijft bij jons, ook als U ons straks gaat verlaten.

Ook een woord van warme dank aan Mrs. Cammenga en Mrs. Hofman voor het offer door hen in dezen gebracht.

En geve de Koning der Kerk dat wij spoedig een eigen herder en leeraar mogen ontvangen, die ons zal leiden in de grazige weiden van Zijn Woord.

Soli Deo Gloria!

J. Koster, Ont. Canada.